

Curierul Adventist



22 - Sfârșit de an universitar
la Institutul Teologic Adventist

**Publicația oficială a
Bisericii Creștine Adventiste
de Ziua a Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii**

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți: Adrian Bocăneanu,
Teodor Huțanu, Ioan Câmpian-Tătar,
Sabinel Bancu, Ion Buciuman,
Emilian Niculescu, Teofil Petre,
Iosif Suciu

Colaboratori speciali: Viorel
Dima, Lazăr Forray, dr. Gily
Ionescu, Cristian Modan, Gheorghe
Modoran, Ernest Szasz

Secretar de redacție:
Mihai Ghioaldă

Grafică: Dragoș Drumaș

Tehnoredactare: George Toncu
Corectură: Lori Gheorghită

ADRESA REDACȚIEI:

Curierul Adventist, str. Labirint
116, 74124 București, Oficiul
poștal 20, nr. de tel. 323 48 95

CĂTRE CITITORI:

Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestii, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt bine venite informații și inițiative din viața comunităților. Aprecieri articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață
și Sănătate. Adresa: str. Valeriu
Branîște nr. 29, nr. de tel. 323 48 95

**ISSN 1220 – 6725
Anul LXXVII nr. 7**

Numai argumentele apostolilor, deși clare și convingătoare, nu ar fi înlăturat prejudecățile care se împotriviseră unor dovezi așa de mari. Însă Duhul Sfânt a lucrat astfel încât argumentele să ajungă la inimă, însoțite de putere divină. Cuvintele apostolilor erau ca săgețile Celui Atotputernic, convingându-i pe oameni de teribila lor vină, aceea că L-au lepădat și răstignit pe Domnul slavei.

Sub instruirea lui Hristos, ucenicii fuseseră aduși să simtă nevoia lor după Duhul Sfânt. Instruiți fiind de Duhul Sfânt, ei au primit deplina și finala lor calificare și au pornit la lucrarea vieții lor... Hristos le umplea cugetele; ținta lor era înaintarea Împărăției Sale. În minte și în caracter, ei au devenit asemenea Învățătorului lor, și oamenii „au priceput că fuseseră cu Isus” (Fapte 4,13).

Întăriți prin înzestrarea cu Duhul Sfânt, ei au pășit înainte plini de zel, pentru a duce mai departe biruința crucii. Duhul Sfânt îi însușește și vorbea prin ei. Pacea lui Hristos strălucea pe fețele lor. Ei și-au consacrat viața în slujba Lui și trăsăturile feței lor mărturiseau despre consacrarea lor.

Făgăduința Duhului Sfânt nu este mărginită la vreun anume veac sau la vreo rasă de oameni. Hristos a declarat că influența divină a Duhului Sfânt avea să fie cu urmașii Săi până la sfârșit. Din Ziua Cincizecimii și până acum, Mângâietorul a fost trimis la toți aceia care s-au predat în totul Domnului Hristos și slujirii Lui.

În întristare și durere, când totul apare întunecos și viitorul tulbure, iar noi ne simțim fără ajutor și singuri, acesta este timpul când, ca răspuns la rugăciunea credinței, Duhul Sfânt aduce mângâiere inimii.

Ellen White, Istoria faptelor apostolilor, pag. 37, 38, 40, 42



Încredeți-vă în Domnul!

Aron Moldovan

De la încredere sau neîncredere începe viața sau moartea; fericirea sau întristarea; biruința sau înfrângerea; succesul sau eșecul. Nimeni nu face un lucru rău sau bun fără să fie determinat de încredere sau neîncredere în ceva sau în cineva. Omul n-ar fi părăsit niciodată Edenul dacă nu și-ar fi părăsit mai întâi încrederea în Făcătorul său și nu ar fi acordat încredere adversarului (vezi Gen. 3). Mântuirea n-ar fi putut să fie garantată nimănui, dacă Fiul întrupat al lui Dumnezeu nu S-ar fi încrezut în Tatăl (Mat. 27,43). Nici o ființă umană nu poate fi salvată fără încredere în Dumnezeu și neîncredere în sine.

Neîncrederea în sine nu este dispreț față de făptura „așa de minunată” (Ps. 139,14) – omul –, în care Dumnezeu a investit atâta înțelepciune și grație și pe care a răscumpărat-o cu un preț nemărginit, ci refuzul de a ne îngâmfă și de a nesocoti drepturile semenilor noștri. În lume sunt multe valori, între care lucrurile materiale, frumusețea, talentul, inteligența și valorile produse de spiritul uman nu sunt fără importanță. Dar omul nu este „măsura tuturor lucrurilor”. Măsura tuturor lucrurilor este Cel care l-a creat pe om. Omul și-a pierdut bunătatea lui naturală prin răzvrătire. De aceea, „cine se încrede în inima lui este un nebun” (Prov. 28,26), căci inima a devenit „nespus de înșelătoare” (Ier. 17,9). De aceea am spus că neîncrederea în sine – care nu e complex de inferioritate – trebuie să însoțească încrederea în Dumnezeu, care constituie temeiul salvării noastre.

În al patruzecilea an al peregrinajului israeliților prin pustie spre țara făgăduită, Moise le-a repetat învățătura esențială primită de la Dumnezeu și din tristele experiențe ale poporului. Cu adâncă tristețe în suflet, după ce a evocat purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru ei, Moise a spus: „Cu toate acestea, voi n-ați avut încredere în Domnul, Dumnezeul vostru...” (Deut. 1,32). Tristă constatare! Constatarea a fost făcută mult mai târziu și de marele apostol Pavel, cum că evreii din timpul lui Moise „n-au putut să intre [în țara făgăduită] din pricina necredinței lor” (Evr. 3,19).

Cu greu ne putem stăpâni uimirea când cugetăm la experiența unui popor pentru izbăvirea căruia Dumnezeu a făcut atâtea minuni, ca să-l elibereze din robia egipteană, să-l treacă prin mare ca pe uscat, să-l hrănească și să-i potolească setea și să-l protejeze de arșița și de frigul pustiei, prin norul care-l umbrea ziua și prin focul care-l încălzea noaptea. Cum au putut israeliții să uite timbrul vocii care cutremurase Muntele Sinai, spectacolul care-i îngrozise și cuvintele Legii scrise apoi pe table de

piatră, care ar fi trebuit să se înscrie în conștiința lor cu litere de foc? De ce erau așa de greoi și nestatornici în credință, când mana cădea în jurul taberei lor în fiecare dimineață și dovezele purtării de grijă a lui Dumnezeu erau mereu evidente?

Dacă ne gândim apoi la cucerirea țării făgăduite, când zidurile Ierihonului s-au prăbușit fără mijloace omenești, când grindina și viespile bondărești au fost puse în slujba lor, când până și soarele și-a întrerupt mersul, pentru a da o mână de ajutor celor ce luptau în Numele Domnului (vezi Ios. 10,10-15), uimirea noastră este și mai mare! Aceasta datorită faptului că nu cunoaștem suficient de bine perversitatea firii noastre, omenești. Și, în timp ce ne mirăm de ce au făcut sau n-au făcut alții, facem aceleași lucruri fără să ne mirăm deloc. În timp ce împodobim mormintele proorocilor din vechime, nesocotim soliile divine care răsună astăzi.

Datorită perversității sale, omul are o uimitoare capacitate de a crede sau de a nu crede, în funcție de interesele sale. El poate accepta ideea că organul gândirii sale, creierul, a apărut în mod natural, prin jocul întâmplării oarbe, în timp ce refuză că creadă că Isus Hristos a înviat din morți, în ciuda nenumăratelor argumente istorice și logice. Neîncrederea în Dumnezeu și în Cuvântul Său este firească omului neconvertit, în timp ce capacitatea creștinului de a crede se poate exercita în ciuda tuturor aparențelor contrare. Încrederea în Dumnezeu este rodul lucrării supranaturale a Duhului Sfânt în viața celui care se deschide pentru adevărul mântuirii.

Dumnezeu vrea să ne câștige încrederea ca să ne umple de binecuvântările care decurg de aici. Ezechia „și-a pus încrederea în Domnul, Dumnezeul lui Israel; și, dintre toți împărații lui Iuda, care au venit după el sau care au fost înainte de el, n-a fost nici unul ca el” (2 Împ. 18,5). „Daniel a fost scos din groapă... pentru că avusese încredere în Dumnezeu” (Dan. 6,23). „Cel ce se încrede în Dumnezeu este înconjurat cu îndurarea Lui” (Ps. 32,10). „Ferice de omul care se încrede în El” (Ps. 34,8). „Când străbat aceștia Valea Plângerii, o prafă într-un loc plin de izvoare” (Ps. 84,6).

De aceea, „să nu vă părăsiți... încrederea” (Evr. 10,35). „Cine umblă în întuneric... să se încreadă în Numele Domnului” (Is. 50,10). După cum Ionatan „i-a întărit [lui David] încrederea în Dumnezeu” (1 Sam. 23,10), să ne întărim unii altora „măinile slăbănogite și genunchii care se clatină” (Is. 35,3), căci venirea Domnului Isus este aproape!

CUPRINS

- 3, 5 Editoriale
- 6 Primele impresii
- 7 Avem nevoie de cele
27 de doctrine
fundamentale?
- 10 Formele adevărului
- 11 A spune adevărul
- 14 „Ce este adevărul?”
- 15 Adevărul merge în marș
- 18 Nouă principii de
bază pentru o her-
meneutică adventistă
- 21 Colțul copiilor
- 22 „Veniți să umblăm în
lumina Domnului!”
- 24 Licuricii
- 26 „Dă-mi să beau!”
- 27 Pagina de sănătate
- 29 Urmarea lui Hristos
în viața de zi cu zi
- 31 Știri



Stimați cititori din țară și din străinătate,

Gândul că revista noastră este bine primită, citită și apreciată ne-ar produce o deosebită satisfacție; ar fi nu doar un semn de prețuire a muncii noastre, ci și o dovadă că vă oferim, cât de cât, ceea ce corespunde așteptărilor dv.

Dar noi nu avem de unde să știm care sunt aprecierile și criteriile dv., dacă acestea nu se reflectă într-un fel accesibil nouă. Desigur, numărul de abonamente ne spune ceva, dar el este o „revelație” prea generală. Dorim o reflectare mai specifică și mai bogată a opiniilor dv., a dorințelor, sugestiilor și propunerilor și, de ce nu, a criticilor dv. Nu vă propunem să fiți critici – poate ne-ați descuraja –, ci să faceți aprecieri critice, realiste, constructive, pentru a ne ajuta să îmbunătățim calitatea produsului pe care vi-l oferim – materialul revistei – sub aspectul conținutului și al formei. Dacă aveți și aprecieri pozitive, ne bucurăm să le cunoaștem, dar suntem conștienți că, pentru noi, cei mai folositori prieteni sunt cei care ne critică pentru a ne ajuta. Suntem deschiși pentru dialog și doritori ca, împreună cu dv., să sporim calitatea conținutului și adresării noastre prin intermediul revistei.

Așadar, așteptăm mai multe scrisori de la dv., cu un conținut mai specific și aprecieri diverse. Puteți pune în discuție conținutul unui articol publicat, al unei afirmații făcute cu care nu puteți fi de acord sau pe care o considerați binevenită. Vă puteți referi la ce vă place sau nu vă place, la subiecte netratate sau prea mult accentuate, la forma revistei etc.

Poate că ar fi de dorit să realizăm o revistă mai românească, cu mai multe materiale autohtone și din partea diasporei române. Dar aceasta nu depinde doar de redacție. Apelăm la pastori și la membri laici pregătiți în diferite domenii să-și încerce pana, după ce au înmuiat-o în cerneala dragostei și adevărului, pentru a-și testa și dezvolta calitatea expresiei și pentru a îmbogăți tezaurul și diversitatea materialelor care ar putea fi publicate. Nu vă putem promite că toate scrisorile sau articolele vor fi publicate integral sau parțial. Sunteți de acord că trebuie să se țină seamă de limita spațiului, de conținut și de calitatea exprimării. Dar vă asigurăm că le vom da atenția cuvenită.

Revista Curierul Adventist va rămâne în continuare un mijloc de reflectare a vieții Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, „de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos”, dar, în acest cadru, cu participarea dv., poate fi îmbunătățită.

Vă mulțumim pentru interesul manifestat până acum față de revista noastră și a dvs., Curierul Adventist, revista oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România, și vă așteptăm cu interes la o mai profundă și mai extinsă conlucrare. – Redacția

Pledoarie pentru convergență

Ion Buciuman

„Atunci, și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unul cu altul; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui, pentru cei ce se tem de Domnul și cinstesc Numele Lui.” (Maleahi 3,16)

Această imagine profetică din cartea lui Maleahi își găsește aplicația cu precădere în vremurile prezente și imediat următoare. Expresia „cei ce se tem de Domnul”, care se repetă în pasajul citat, indică în mod clar spre experiența rămășiței credincioase. Se înțelege destul de lesne că lumea din jurul acestui grup este preocupată de comunicare, iar faptul că și ei fac același lucru este apreciat în mod foarte favorabil de către Dumnezeu. Fără îndoială, cartea de aducere aminte are în vedere argumentele divine care justifică răsplata celor neprihăniți, atunci când, la venirea Sa, Fiul omului va spune celor de la dreapta Sa: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii, pentru că...” (vezi Mat. 25,34-44). Deși în lista activităților enumerate de evanghelistul Matei nu figurează și întrunirile de părtășie, de închinare și de acțiune, pasajul din Maleahi lasă destul de clar să se înțeleagă acest lucru.

Cei ce se tem de Domnul, așezați aici într-o lumină atât de favorabilă, pot fi identificați ca făcând parte dintr-o grupă mică, ce se întâlnește în mod regulat, pentru a se bucura de privilegiul studiului, rugăciunii, planificării și activităților împreună. Ei pot forma o grupă a Școlii de Sabat, o grupă de exploratori sau de compioni, o grupă Maranatha sau oricare altă grupă din cadrul unui program al bisericii. Îmi place să cred că în această prezentare biblică este sugerat, de asemenea, programul divin al conducătorilor bisericii.

În timp ce este evident faptul că Dumnezeu Se bucură să conducă în mod personal pe fiecare copil al Său într-o experiență fericită și înălțătoare a credinței și călăuzirii divine, este tot așa de clar că El intenționează să combine aceste experiențe într-o sumă care să însemne mai mult decât o simplă adunare aritmetică. În această situație, diferențele dintre cei adunați și deosebirile lor personale și ale programelor lor urmează să devină o sursă de binecuvântare și de armonie. În loc să-și exprime

nemulțumirea pentru faptul că nu sunt identici asemeni unii cu alții, ei se bucură de avantajul completării ferice și rodnice.

Istoria ultimilor zece ani de lucrare în România este marcată de creșterea fără precedent a structurilor bisericești. Acestea s-au născut și au crescut prin credință și jertfa oamenilor chemați să poarte răspunderi. Fiecare a dat curs înțelegerii personale, modelând programe și scheme de personal în funcție de experiența și capacitățile avute. Fără îndoială, Providența S-a manifestat îndurător, binecuvântând efortul omenesc și oferind bisericii programele necesare. Acum este vremea acordării strunelor pentru concertul interdepartamental. Am crezut întotdeauna că Dumnezeu promovează și susține ordinea întregului și a părților angajate în acțiune; acum cred cu și mai mare convingere acest lucru. Este timpul pentru conducători să vorbească adesea unii cu alții, împărtășindu-și ideile și experiențele, neocolind să învețe din greșeli și nereușite.

Constat cu destulă durere dificultăți de comunicare, în ciuda glasului unanim că avem așa mare nevoie de ea. Drumul de la dorință până la faptă este destul de greu și lung. O adevărată școală a comunicării, a comuniunii și a colaborării este imperios și imediat necesară. Uneori se petrec chiar la ușa casei noastre experiențe remarcabile și lucrări ale Duhului Sfânt se produc zilnic în viața celor de lângă noi, dar vom rămâne lipsiți de bucuria și entuziasmul împărtășirii dacă nu îi vom încuraja să ne vorbească despre ele. Este uimitor să constăți că, vizitând o biserică de 50 de persoane și provocându-i pe frați să-și povestească experiențele proaspete sau mai vechi, ceilalți n-au nici cea mai mică idee despre felul cum a lucrat Dumnezeu și cum continuă să lucreze în viața celor de lângă ei.

Un îndemn permanent la modă este „Învățați, învățați, învățați”. Se simte nevoia afirmării unui fel de actual: „Comunicați, comunicați, comunicați”. Pe această cale, se împlinește nu doar un semn al timpului, arătat de proorocul Daniel pentru zilele din urmă, ci și nevoia arzătoare de a fi, de a plănuși și de a lucra împreună. Pledez pentru convergență !

Ion Buciuman este secretarul Asociației Pastorale a uniunii.

Primele impresii

Adrian Bocăneanu

De câteva zile sunt la Toronto, locul de desfășurare a celei de-a 57-a sesiuni a Conferinței Generale. În timp ce avionul se apropia de aterizare, am tresărit la gândul că voi vizita țara unui bun prieten – al meu, ca și al dv.: Brad Thorp. Este ceva aparte să pășești în țara sau în orașul, în biserică sau în casa cuiva special. Încerci să descoperi în ce fel natura, istoria și spiritul acelei țări au modelat personalitatea prietenului tău. Sau, dimpotrivă, știind ce influență valoroasă a avut acel prieten asupra bisericii tale, ești nerăbdător să vezi ce urme a lăsat el în propria țară sau biserică. Dar cum va fi să pășim, în curând, în țara Prietenului nostru ceresc? Tot ce se va oferi admirației și studiului nostru în Paradisul refăcut va reflecta din plin principiile nepieritoare ale caracterului Său și marea Sa dragoste. Studiul naturii, al științelor și al istoriei mântuirii nu va face decât să ne amplifice cunoașterea Celui pentru care am dorit atât de mult să fim „acasă”.

Calea crucii ne conduce acasă

Calea crucii ne conduce acasă – acesta este motoul Convenției Mondiale a Pastorilor, care a început cu două zile în urmă și care precede sesiunea Conferinței Generale. Tema sesiunii este înrudită cu aceasta – *Aproape acasă*. Aproape opt mii de pastori, soții și copii de pastori din lumea întreagă se roagă, studiază, se închină, învață și cântă. Ultima convenție similară a avut loc cu zece ani în urmă, înainte de sesiunea Conferinței Generale de la Indianapolis. O bună parte a zilei este petrecută împreună, în plenare, iar o parte a după-amiezii constă într-un program foarte bogat de seminarii de creștere spirituală și profesională. În fiecare după-amiază, dr. Archibald Hart, unul dintre cei mai citați autori în domeniul vieții personale și de familie a pastorului, un vechi colaborator al bisericii noastre, vorbește pastorilor despre sănătatea vieții lor în credință. Înțelepciunea unei îndelungate vieți de studiu și slujire dă atât de multă valoare prezentărilor sale.

În fiecare zi, un scurt program video înfățișează viața unui pastor de district dintr-o anumită diviziune. Chiar astăzi a fost prezentată diviziunea noastră, iar pastorul a fost fr. Cătălin Bărbulescu, care lucrează în comunități din București. Și nu este singura prezență a

bisericii din România. Tot astăzi s-a aflat pe scenă Timotei Nagy, fiul pastorului Károly Nagy, care a câștigat o secțiune a concursului special pentru copii de pastori, cu numele „Calea crucii ne conduce acasă”, și astfel a putut să călătorească la Toronto împreună cu părinții săi.

Istorisiri impresionante

Lucrarea din India este, într-un fel, proiectul misionar special al Convenției Pastorale. Și sunt motive să fie așa. Dacă, la început, s-a lucrat timp de opt ani ca să fie câștigată o singură persoană, în câteva luni ale anului au fost botezate zeci de mii de persoane. Dar condițiile de lucru sunt adesea dificile. Puțini pastori sunt plătiți de conferință – cei mai mulți lucrători au, de fapt, și grija asigurării propriei existențe. Un număr de pastori independenți sau venind din alte denominațiuni lucrează astăzi ca pastori adventiști. Ei încep să fie plătiți (cu o sumă atât de mică, încât aproape că este greu să o amintești) abia atunci când au condus o biserică întreagă la adevăr! Colecta care se strânge seară de seară îi va ajuta pe mulți pastori din India, care trec prin situații dificile, să lucreze mai departe cu încredere, pentru că Domnul poartă totul pe umărul Său.

Dar membrii laici ai bisericii au, de asemenea, un câmp uriaș de acțiune. În Brazilia, atunci când o profesoară universitară a ieșit la pensie, s-a întrebat ce va face cu timpul ei. Duhul lui Dumnezeu i-a pus în față o viziune: să lucreze în 150 de locuri din Brazilia în care speranța adventă nu este cunoscută. Dar cum să atingă un asemenea număr? După discuția cu președintele conferinței, i-au fost repartizate cele 150 de localități și un număr de tineri dornici să lucreze. Imediat a început cursuri practice simple, de instruire a acestor tineri, și au fost făcute planuri pentru lucrarea lor. Astăzi avem prezență adventistă în toate cele 150 de localități, au fost stabilite peste o sută de biserici și botezate cca 7.000 de persoane! Acum sora a solicitat conferinței să-i dea o altă listă de 100 de localități!

Ce viziune avem noi pentru viitorul lucrării, ca membri ai bisericii și ca pastori? Cu cât vom îndrăzni să visăm și să lucrăm mai curajos, cu atât mai aproape va fi intrarea în țara Prietenului nostru ceresc.

Avem nevoie de cele 27 de doctrine fundamentale?

O evaluare a unor discuții actuale din cadrul bisericii

John Fowler

„Dacă vreți război, cultivați o doctrină.” – William Graham Sumner

Cei care studiază istoria bisericii pot să verifice dacă această declarație este adevărată sau nu. Dar, dacă gândim că războiul s-a terminat, greșim în mod regretabil. S-a schimbat probabil câmpul de luptă; poate că nu mai avem sinoade importante, regi mari sau episcopi puternici, care să conducă lupta cu privire la doctrina aceasta sau la dogma cealaltă. Dar războiul se duce în același fel în clasele Școlii de Sabat, în întâlniri de tabără, în presa de scandal și în publicații erudite. Nu demult, într-o discuție în grupa Școlii de Sabat, am urmărit o astfel de luptă în care doctrina și mântuirea erau asmuțite una împotriva alteia.

Întrebările puse au fost tulburătoare: sunt necesare principiile de doctrină ca să fim mântuiți? Nu este destul să-L avem pe Domnul Isus? Angajamentul față de cele 27 de doctrine fundamentale este o condiție pentru botez? Discuția a fost aprinsă, dar, la fel ca multe altele, a adus mai mult căldură decât lumină.

Cu toate acestea, doctrina și locul ei în experiența creștină a mântuirii constituie un subiect important și merită o analiză atentă. Probabil putem aborda subiectul acesta punând patru întrebări: Ce este o doctrină? Domnul Isus este o persoană sau o doctrină? Este doctrina esențială pentru mântuire? Acceptarea celor 27 de doctrine fundamentale ale noastre este o condiție pentru botez și pentru primirea în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea?

Ce este o doctrină?

O doctrină este o declarație făcută și considerată adevărată de cineva. Nici o școală de religie sau de filosofie nu poate să existe sau să înceapă să funcționeze fără un sistem doctrinal fundamental care este acceptat

de adepții acelei școli. Și a pune întrebarea dacă o organizație religioasă, cum este o biserică, are nevoie de doctrină înseamnă să aducem în discuție ceea ce este evident. Desigur că o biserică are nevoie de doctrină. Doctrina pe care ea o susține definește natura, misiunea și scopul bisericii.

Să luăm de exemplu ideea de Dumnezeu. Despre Dumnezeu se pot face multe afirmații. Cineva ar putea spune că Dumnezeu este inteligența absolută, de la care emană toate ideile. Aceasta este o afirmație doctrinală. Indiferent dacă doctrina respectivă este adevărată sau nu, cei care susțin această învățătură au o anumită înțelegere cu privire la Dumnezeu și ea le definește viața, misiunea și scopul.

Altcineva ar putea spune că Dumnezeu este binele suprem de la care vine orice simț etic și estetic. Cei care acceptă aceasta ca doctrină a lor despre Dumnezeu pot să insiste, spunând că, atâta timp cât ei fac unele lucruri bune în viață, în aceeași măsură ei sunt părtași la voința și la planul lui Dumnezeu.

O altă persoană ar putea spune că Dumnezeu este o forță absolută impersonală, care pătrunde în întreaga natură, atât în cea însuflețită, cât și în cea neînsuflețită. Cei care susțin o asemenea credință pot să considere viața un proces ciclic continuu, fără început sau sfârșit, și să caute întotdeauna să ajungă să facă parte din această forță absolută. În procesul acesta nu există nici naștere, nici moarte, nici bucurie, nici suferință, nici aici, nici acolo.

Cineva ar putea să nege cu totul existența lui Dumnezeu. Aceasta ar fi de asemenea o doctrină – doctrina ateismului. Sute de oameni își clădesc edificiul pe o astfel de doctrină și duc o viață în care nu este nevoie să recunoști o ființă supremă.

Apoi, altcineva ar putea spune că Dumnezeu este o persoană – infinită în înțelepciune, iubire și putere – și

că El a ales să-l creeze pe om după chipul Său. Într-adevăr, acest Dumnezeu este așa de iubitor, încât, atunci când oamenii au ales să se revolte împotriva Lui, dragostea Sa i-a căutat în persoana unui Fiu care a făcut sacrificiul înfinit de a muri pe cruce ca să-i salveze din păcat.

Ultima declarație despre Dumnezeu este complet diferită de cele anterioare; iar cei care o acceptă cu seriozitate se raportează la Dumnezeu în mod personal, primindu-L pe Fiul Său ca Mântuitor al lor.

Sistemul convingerilor, practica închinării, structura relațională, normele etice care decurg din fiecare dintre aceste declarații despre Dumnezeu vor fi complet diferite. Chiar fără să analizăm dacă fiecare afirmație doctrinală este corectă sau eronată, se poate vedea ușor cât de importantă este doctrina pentru ancorarea convingerilor, a vieții practice și a scopului unei persoane.

Domnul Isus și doctrina

În momentul în care iau Numele Domnului Hristos, unii creștini trec imediat la ofensivă. Isus este tot ce ne trebuie, spun ei. Nu ne încurcați cu principii de doctrină. Prima parte a acestei afirmații nu poate fi contestată: desigur că Domnul Isus este tot ce ne trebuie. Așa spune Biblia: „În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4,12).

Dar, când ajungem la afirmația: „Nu ne încurcați cu principii de doctrină”, dificultățile se înmulțesc. De exemplu, la care Isus se face referire atunci când se spune că Isus este tot ce ne trebuie? Este El profetul pe care îl acceptă musulmanii? Este marele învățător, un om bun, una dintre multele întrupări ale Forței Absolute căreia se închină hindușii? Este El omul model pe care îl propun umaniștii? Sau este mitul care trebuie respins pentru ca învățăturile morale adânci ale Evangheliilor să poată fi văzute ca fiind

idealul înalt pentru omenire?

Imediat ne dăm seama că este necesară o definiție cu privire la Isus. Noi trebuie să lăsăm ca Biblia să-L definească pe Domnul Isus. El este Dumnezeu. Fiind Dumnezeu, El a luat asupra Sa corp omenesc. În acest corp El a purtat păcatele noastre, a murit pentru păcatele noastre, a înviat biruitor asupra păcatului, S-a înălțat la cer să stea la dreapta Tatălui ca să fie Marele nostru Preot și în curând va veni iarăși ca să ne ia acolo unde este El. Aceasta este definiția pe care o dă Biblia. Doctrina despre Domnul Hristos are scopul să facă această afirmație, să mărturisească această credință. Teologii o numesc hristologie. Fără această clarificare doctrinală, nu vom ști cărui Isus ne închinăm.

Mie mi se pare că această dihotomie dintre botezul în Domnul Hristos și intrarea în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu poate fi susținută.

Nu este vorba de o opoziție între Isus și doctrină. Ceea ce discutăm este faptul că avem nevoie de o declarație care să exprime adevărul în ce privește persoana Domnului Isus, așa încât cei care se încred în El să cunoască Persoana în care își pun încrederea.

Doctrina și mântuirea

Poate fi cineva mântuit prin credința într-o doctrină? Răspunsul este evident. John Wesley a spus odată că „demonii cred și totuși rămân demoni”. Teoretic, a-L cunoaște pe Domnul Isus, chiar pe Isus din Biblie, nu va mântui pe nimeni. A ști că două părți de hidrogen și una de oxigen formează apa nu va salva pe nimeni ca să nu moară de sete. Nu. Trebuie să *bei* apă.

La fel stau lucrurile și cu Dom-

nul Isus. Corectitudinea cunoașterii cu privire la El nu va salva pe nimeni. Mântuirea este un rezultat al primirii lui Isus ca Domn și Mântuitor al nostru – al faptului că venim la El, că Îi predăm viața noastră, că umblăm așa cum a umblat El, că trăim așa cum a trăit El, că rămânem în El fără abatere sau ezitare. Totul prin harul și prin puterea Lui.

Dacă mântuirea înseamnă a-L primi pe Domnul Hristos și a birui păcatul prin harul Său, atunci avem nevoie de învățătura Domnului Hristos? Fără îndoială. Pentru că vrem să ne asigurăm că mergem la acel Isus la care trebuie să mergem. Cu alte cuvinte, doctrina despre Domnul Hristos ne spune cine este Isus, ce a făcut El și ce fel de relație dorește El să stabilească cu noi. După ce Îl cunosc pe acest Isus, trebuie să aleg în mod personal și să-L predau viața mea. El îmi oferă mântuirea și mă conduce tot timpul.

Când Îl primesc ca Mântuitor al meu, sunt botezat în trupul Său – într-o părtășie cu alți credincioși care L-au primit înaintea mea.

Botezul și cele 27 de principii fundamentale

În ultimul timp, unii adventiști mi-au spus că se simt deranjați de faptul că se face o condiție pentru botez din acceptarea celor 27 de principii fundamentale. Deranjul apare în mare parte din cauză că ei disecă cele 27 de principii fundamentale în două părți: cele care constituie principiile creștine centrale și cele care formează învățăturile esențiale ale Bisericii Adventiste. Ei merg până acolo încât spun că, pentru a fi botezat în trupul Domnului Hristos, este necesară doar acceptarea principiilor creștine centrale. În concepția lor, doctrinele adventiste esențiale trebuie să fie învățate după botez, de cei botezați, pentru ca ei să poată ajunge membri în bună rânduială ai Bisericii Adventiste.

Mie mi se pare că această dihotomie dintre botezul în Domnul Hris-

tos și intrarea în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea nu poate fi susținută. Ea presupune că acestea două sunt lucruri diferite. Dacă ne întoarcem la 1844 și acceptăm poziția pionierilor noștri că, în modul și la timpul stabilite de El, Dumnezeu a adus la existență o biserică formată din oameni conștienți de angajamentul lor față de Domnul Isus cel de pe cruce și cel care va veni a doua oară, ne-am da seama că pionierii nu au făcut nici o deosebire între a fi trupul Domnului Hristos și a fi adventiști de ziua a șaptea. Cu mult înainte de formarea numelui „adventiști de ziua a șaptea”, pionierii s-au recunoscut ca fiind adevăratul trup al Domnului Hristos, au luat asupra lor denumirea profetică de „rămășiță”, s-au definit ca fiind aceia „care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturie lui Isus Hristos” (Apoc. 12:17).

Numele „adventist de ziua a șaptea” nu creează un corp distinct și opus față de trupul Domnului Hristos. Din contră, el cere credincioșie față de toate învățăturile și stilul de viață cuprinse în trupul lui Hristos. Citiți din nou cele 27 de principii fundamentale. Pe care dintre ele să le lăsăm la o parte, ca și când ar avea importanță numai după botez, ca să fie predate pentru intrarea în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea? Pe care să le considerăm ca fiind învățături fundamentale adventiste? Eu aș spune că pe nici una. Așa-numitele învățături adventiste specifice, dintre cele 27 de principii fundamentale, sunt specifice doar în măsura în care celelalte biserici, de-a lungul secolelor, au neglijat, au ignorat ori au schimbat aceste adevăruri cardinale care au constituit moștenirea bisericii din Noul Testament. Pionierilor adventiști le-a revenit datoria să descopere și să-și reafirme angajamentul față de întreaga învățătură a Bibliei.

Să luăm de exemplu doctrinele despre Sabat, despre botezul prin scufundare și despre conduita creștină. Nu sunt ele și învățături creș-

tine fundamentale? Nu fac ele parte din viața bisericii Noului Testament? Dacă spunem că păzirea Sabatului nu este esențială pentru botez, transmitem un mesaj teribil, care în cele din urmă va compromite întregul corp doctrinal al Scripturii.

Unii creștini, inclusiv adventiști de ziua a șaptea, susțin că, în Noul Testament, condiția pentru botez a fost pur și simplu aceasta: „Crede în Domnul Isus Hristos” (Fapte 16:31). Este foarte adevărat. Așa ar trebui să fie și astăzi. Dar trebuie să ținem minte că, în primul secol, a crede în Domnul Isus și a declara că El este Domn și Mântuitor însemna să faci o alegere teribilă, cu riscul de a-ți pierde viața. O astfel de alegere, pe de-o parte, îl așeza pe creștin împotriva religiei de stat din timpul acela; iar

În primul secol, credința în Domnul Hristos era o problemă de viață și moarte.

pe de altă parte, îl aducea în conflict cu o orânduire romană care îl recunoștea ca Domn numai pe cezar. Nu era o alegere ușoară. De fapt, cel care o făcea știa că rezultatul putea foarte bine să fie persecuția sau moartea. Mai mult decât atât, biserica primară nu a trebuit să discute alte particularități ale vieții creștine. Pentru primii creștini, Sabatul, botezul, starea morților nu prezentau nici o dificultate. Noul Testament dă mărturie despre serbarea Sabatului (Luca 4:16; 23:56; Fapte 13:14, 17, 18; 18:4), despre practicarea botezului (Mat. 3:16; Fapte 8:38, 39) și despre îngrijirea, protejarea corpului, care este templul lui Dumnezeu (1 Cor. 6:19, 20). Abia mai târziu în istorie, o dată cu asaltul filozofiei grecești și cu amestecul culturilor străine, conducerea bisericii a cedat în fața doctrinelor nebiblice, cum sunt mântuirea prin fapte, serbarea duminicii, botezul pruncilor și nemurirea sufletului.

Faptul că, la mijlocul anilor 1800, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a revitalizat aceste învățături biblice clare nu face din ele „învățături adventiste specifice”, folosite doar pentru intrarea în Biserica Adventistă, așa cum nici descoperirea de către Martin Luther a îndreptăririi prin credință nu constituia o accentuare luterană utilă doar pentru intrarea în Biserica Luterană. Ceea ce trebuie să observăm în fiecare caz sunt *descoperirea și restabilirea adevărului*. Doctrinile care pot părea specifice adventiștilor trebuie să fie privite din această perspectivă a descoperirii și a restabilirii, așa încât ceea ce îi învățăm pe oameni noi, ca adventiști, este adevăr biblic în toată plinătatea lui.

Dacă le privim astfel, nu vom vorbi despre două feluri de adevăr: unul necesar pentru a intra în biserică creștină prin botez și altul, pentru a crește și a deveni membru în Biserica Adventistă. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea este trupul Domnului Hristos. Dacă ea aplică la sine descrierea bisericii din timpul sfârșitului – cei „care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apoc. 14:12) –, nu o face ca să-și asume cu aroganță exclusivismul, ci pentru ca să afirme angajamentul total față de solia și misiunea Domnului Isus, care a venit o dată și va reveni în curând.

Cele 27 de principii fundamentale nu reprezintă diverse declarații doctrinale, ci expresii ale adevărului așa cum este el în Isus; iar El influențează, schimbă viața și stilul de viață ale urmașilor Săi. Fiecare formulare a doctrinei trebuie să-L aibă în centru pe Domnul Hristos; altfel, ea nu este nici relevantă, nici de folos pentru creștin.

John Fowler este redactorul revistei Dialogue și director asociat al Departamentului Educație al Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Formele adevărului

Clifford Goldstein

Cu patru secole înainte de Domnul Hristos, filosoful grec Platon a expus doctrina cu privire la forme – esențele sau tiparele neschimbătoare, eterne și imateriale, care sunt slab reflectate de lucrurile din lumea aceasta. Cercurile și triunghiurile pe care le vedem, spunea el, sunt doar copii ale cercului perfect și ale triunghiului perfect. Chiar lucrurile frumoase – de la muzică până la culori – sunt frumoase doar pentru că împărtășesc forma frumuseții.

Potrivit lui Platon, noi suntem asemenea oamenilor care au fost ținuti totdeauna în lanțuri, într-o peșteră, cu fața la perete; singura realitate pe care o vedem o constituie umbrele aruncate pe zid, ale obiectelor aflate afară, în lumina soarelui. Ca să vedem lumea adevărată și desăvârșită, lumea formelor, trebuie să ne întoarcem de la perete și să călcăm, să intrăm chiar în lumină. Pentru Platon, aceasta se putea face numai prin educație.

Deși mulți oameni (inclusiv renumitul său discipol Aristotel) au criticat metafizica lui Platon și cu toate că Platon nu a explicat niciodată exact unde există aceste forme desăvârșite (poate în „mintea lui Dumnezeu?”), teoria formelor prezintă o puternică analogie cu privire la Domnul Hristos și la biserica Sa. Desăvârșirea absolută care se credea că există în forme există în schimb în Domnul Isus, întruparea literală a perfecțiunii. Iar noi, ca biserică, trebuie să reflectăm această desăvârșire. Se înțelege, desigur, că nu o reflectăm; ar trebui să se înțeleagă însă și mai bine faptul că eșecul nostru nu stărbeste deloc desăvârșirea Domnului Hristos și adevărul perfect care vine de la El.

Indiferent de câte greșeli putem să comitem ca biserică, indiferent de câte erori face conferința locală sau chiar Conferința Generală, adevărul în Domnul Hristos rămâne nealterat. În același sens în care lumea formelor a lui Platon rămânea neafectată de reflectările sale imperfecte din lume, adevărul pe care Domnul Hristos l-a dat acestei biserici rămâne neafectat de modul imperfect în care biserica încearcă să trăiască și să-i învețe pe oameni acest adevăr.

Poetul american Walt Whitman a scris cândva: „Doar ceea ce se dovedește singur în fața fiecărui om este autentic, / Doar ceea ce nimeni nu neagă este așa”. Niciodată nu s-ar fi putut scrie cuvinte mai eronate. Ceea ce este autentic este autentic – indiferent de ceea ce crede sau neagă cineva.

Ce vreau să spun? Dacă, de exemplu, fiecare adven-

tist de ziua a șaptea, care serbează Sabatul, ar începe să serbeze duminică, ar anula aceasta Sabatul zilei a șaptea? Depinde în vreun fel valabilitatea adevărului de câți oameni îl respectă sau de calitatea ascultării lor? Mai mult decât atât, depinde acest adevăr în vreun fel de caracterul moral al celor care îl respectă? Dacă Hitler ar fi fost un păzitor al Sabatului, ar fi invalidat aceasta adevărul despre Sabat? Desigur că nu.

Dacă este adevărat că Domnul Hristos a intrat în 1844 în Sfânta Sfințelor a sanctuarului din cer ca să înceapă judecata preadventă, atunci toate cărțile, casetele, articolele și predicile scrise, înregistrate sau rostit impotriva acestui adevăr nu schimbă realitatea. Chiar dacă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea ar fi să se disocieze complet de această învățătură (așa cum vor unii din rândurile noastre), lucrurile nu s-ar schimba deloc, cel puțin în ce privește adevărul. Acest adevăr sau oricare alt adevăr în Domnul Hristos nu poate fi schimbat, micșorat sau anulat prin acțiuni omenești, așa cum nici un vot unanim al sesiunii Conferinței Generale ca soarele să nu răsară nu-l poate împiedica să răsară.

Trebuie să facem distincție între solie și soli. Adevărurile pe care le credem sunt adevăruri desăvârșite, chiar dacă noi le înțelegem și le vestim în mod nedesăvârșit. Mai important decât atât, adevărurile pe care le avem ca adventiști de ziua a șaptea rămân așa, indiferent de ceea ce facem noi ca membri ai acestei biserici, în mod individual, sau de ceea ce face biserica în ansamblu.

Într-un moment sau altul, toți cei care sunt membri ai acestei biserici trebuie să-și pună întrebarea crucială: De ce sunt eu adventist de ziua a șaptea? Răspunsuri ca acestea: „Pentru că adventiștii sunt iubitori”, „Pentru că așa am fost crescut” sau „Pentru că îmi place dieta lor” nu sunt satisfăcătoare. Nu contează ce te-a atras aici mai întâi (poate că te-a atras mâncarea); ceea ce contează este motivul pentru care rămâi. Dacă motivul este altul decât o convingere inspirată de Duhul Sfânt – născută din rugăciune, ascultare și studierea Cuvântului – că nouă ne-au fost date adevăruri sacre și veșnice pe care nimeni altcineva nu le predică, atunci vei rămâne privind în gol doar la zidul din peșteră, în timp ce lumina adevărului strălucește puternic în afara câmpului tău vizual.

Clifford Goldstein este redactor al Studiilor Biblice pentru secțiunea de adulți a Școlii de Sabat, la Conferința Generală.

A spune adevărul

Dilema unui chirurg: cât să spună

John Wong

Se putea auzi sirena ambulanței în drum spre intrarea sălii de urgențe. Când mașina s-a oprit, membrii echipei medicale, cu mișcări rapide și îndemânatică, au mutat pacientul pe un pat cu roțile, împreună cu toate accesoriile de susținere a vieții.

O femeie cu lacrimi în ochi, soția pacientului, a intrat în grabă în sala de urgențe cerând ajutor. Politicos, dar ferm, ea a fost condusă în sala de așteptare, în timp ce medicii și asistentele au trecut rapid la îngrijirea soțului ei, în vârstă de 71 de ani, aflat acum în șoc.

Împreună cu medicul meu asistent, am lucrat timp de patru ore în sala de operații să salvăm viața acestui pacient, reparând un anevrism aortic abdominal (o dilatare anormală a arterei principale) rupt. Am șoptit o rugăciune de mulțumire când Peter Magnuson a fost dus înapoi la reanimare, pe scaunul cu roțile, după rezecția reușită a anevrismului și punerea unei grefe pentru protecție. Așa cum se întâmplă de obicei în cazuri de felul acesta, au fost folosite șapte unități de sânge.

Un an mai târziu, Crucea Roșie m-a informat că una dintre cele șapte unități de sânge folosite pentru operația lui Peter provenea de la un donor care acum fusese depistat HIV pozitiv. În mod obișnuit, astfel de situații, deși sunt o veste rea pentru toți cei implicați, nu au consecințe grave sub aspect etic sau moral. Prima mea înclinație a fost să invit atât pe Peter, cât și pe soția lui, Maggie, să vină să discutăm și să-i anunț despre această nouă întorsătură. Dar, cel puțin atunci, nu am făcut nici una, nici alta. De ce?

Vedeți, Maggie Magnuson era o femeie foarte devotată, dar dificilă, care își conducea casa (și probabil soțul) în mod ordonat și bine. Mi-am adus aminte că, într-o ocazie când Peter a avut o infecție urinară (care nu este contagioasă în sensul obișnuit), Maggie i-a interzis cu desăvârșire să se joace cu cei doi nepoți ai lor (pe care el îi adora) sau chiar să le dea voie copiilor să vină la ei acasă. Ținând încă în mână scrisoarea de la Crucea Roșie, am ridicat receptorul de câteva ori, doar ca să-l așez înapoi.

În dimineața următoare, am sunat-o pe Maggie (întotdeauna ea era cea care răspundea la telefon) și am rugat-o să treacă pe la cabinetul meu când va putea. A stăruit foarte mult să-i spun despre ce este vorba: răspunsul „ceva în legătură cu niște rezultate” nu a mulțumit-o. A insistat să vină chiar atunci la cabinet, ceea ce a și făcut. Nu am fost deloc surprins când mi-a adus aminte

că, dacă soțul ei are o altă infecție urinară, el nu trebuie să-și ia nepoții în brațe sau să se joace cu ei prin casă.

Am îndrugat câteva propoziții scurte, în ideea că rezultatele probelor pentru analize luate de la o persoană cu două săptămâni în urmă erau în fond negative. Știam că, dacă îi spuneam despre sângele HIV pozitiv, Peter urma să fie izolat complet, nu doar de nepoții pe care îi iubea și cu care se juca adesea, dar și de soția lui. Toți cei apropiați de familie cunoșteau atitudinea lui Maggie față de SIDA. Ea avea o aversiune la fel de puternică față de cei infectați cu SIDA prin greșeli care nu țineau de stilul lor de viață.

Timp de o săptămână, m-am luptat cu întrebarea: Cum să rezolv această situație în mod etic? În anul care trecuse de la operația sa pentru anevrism, Peter suferise un atac de inimă. S-a refăcut după acel incident, dar mi-a spus de mai multe ori că, dacă s-ar mai îmbolnăvi de o boală gravă, nu ar vrea să mai trăiască. Nepoții săi îi dădeau singurele motive de a mai trăi.

Părerea lui Maggie despre SIDA și despre cei cu HIV pozitiv sau cu SIDA era fixată în mod irevocabil. Încercări anterioare de a oferi informații cu privire la acest subiect și de a-l discuta fuseseră zadarnice. Să-l fi trimis eu acum pe Peter să i se facă un test pentru HIV? Ce avea să se întâmple dacă rezultatul era pozitiv? Cu siguranță că știrea aceasta avea să însemne izolarea lui fizică și emoțională de cei pe care îi iubea. Chiar dacă analizele îi ieșeau negative, adică bune, de data aceasta, era necesar să le repete toată viața. Există posibilitatea ca neliniștea și teama lui Maggie că el va fi depistat HIV pozitiv să o facă să-l izoleze pe Peter ca și când el chiar ar fi fost HIV pozitiv. Un lucru părea sigur: Eric și Tammie nu aveau să-și mai viziteze bunicul.

Din punct de vedere profesional, cea mai ușoară soluție putea fi pur și simplu să le spun lui Peter și lui Maggie despre scrisoarea cu privire la sânge și apoi să-i las să înfrunte orice consecințe care puteau să decurgă. Dar trebuia să iau în considerare și factori umani.¹

Este tăcerea întotdeauna de aur?

După două săptămâni de la confruntarea cu această dilemă de ordin etic în care mă aflam față de Peter și Maggie, stăteam la capul unui pat de spital, într-o secție de chirurgie și tratament intensiv. Vorbeam cu o femeie rănită într-un accident. Mașina în care călătoreau ea și soțul ei fusese

lovită de un șofer beat. „Cum se simte Joe?” a întrebat Jeannie. Avea o voce tremurătoare, slăbită încă după operația care luase patru ore pentru a-i repara gravele răni abdominale interne.

Se părea că nu există nici o cale potrivită de a-i spune vestea aceasta: fusese un accident groaznic, iar soțul ei avusese leziuni masive la creier și murise în sala de operații. Lucrurile se complicau și mai mult. Fiica lor, Jolene, era medic și își efectua al doilea an din stagiul de rezidențiat în medicină internă la acest spital. Ea aștepta pe coridor în timp ce eu vorbeam cu mama ei. Jolene mă rugase insistent să-i promit că nu-i voi spune mamei ei despre moartea lui Joe până când Jeannie avea să se refacă suficient după operația ei.

Cererea lui Jolene nu era deloc absurdă. Cu șase luni mai devreme, în timp ce se afla în spital urmând să se vindece după o altă operație, Jeannie suferise o criză emoțională aflând de moartea tatălui ei și își smulsese toate perfuziile din brațe. Eu cunoșteam personal incidentul acesta și altele câteva asemănătoare.

Obosit fizic după ore de lucru în sala de operații, întristat de acest accident absolut stupid, meditam la ce răspuns să dau întrebării insistente a lui Jeanine: „Cum se simte Joe?”¹²

La nivel principal, este întotdeauna bine ca un creștin să spună adevărul. Dar cum să spui adevărul și când să-l spui nu sunt întotdeauna hotărâri ușoare. Bine cunoscuta expresie a apostolului Pavel, „spunând adevărul în dragoste” (Efes. 4,15, după versiunea engleză King James), îmi vine ușor în minte. Între altele, Pavel se referă la adevărul doctrinal, adevărul despre Domnul Hristos, sau la viața creștină caracterizată de adevăr, de iubire, aflată într-un proces de maturizare. Dar principiul de a fi atât sinceri, cât și plini de compasiune atunci când vorbim se poate aplica de asemenea la multe alte situații.

A spune adevărul în iubire cere cel puțin să ne gândim la toți cei care sunt expuși unor riscuri, la vul-

nerabilitatea lor, la rezistența lor emoțională și la înțelegerea lor intelectuală. Atunci când dezvăluim oamenilor adevărul într-o manieră plină de sensibilitate, cu măsură, stabilind ce și cât să spunem, fie totul o dată, fie în mod parțial sau progresiv, prin aceasta se reflectă respectul nostru creștinesc pentru binele celui care primește „adevărul”. Este necesar să stabilim dacă și în ce măsură vom transmite veștile rele, brutale, în funcție de capacitatea persoanei respective de a lua decizii bine chibzuite, pentru a nu fi doborâtă de adevăr.

A spune adevărul înseamnă de asemenea a relatea și a explica faptele în modul cel mai onest pe care îl cunoaștem. Înșelarea înseamnă a afirma ceea ce este neadevărat sau a omite ceea ce este adevărat potrivit înțelegerii noastre. În mod clar, intenția contează.

Pentru creștinii care cred în Biblie, spunerea adevărului are ca motiv porunca a noua: „Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău” (Ex. 20,16). Această poruncă³ nu numai că este potrivită într-un context juridic, dar poate fi aplicată, prin extensie, în toate relațiile noastre cu alții. Iubirea, eliberarea, credințioșia în cadrul legământului, dreptatea – toate acestea reflectând caracterul lui Dumnezeu așa cum se arată în preambulul Celor Zece Porunci (versetul 2) – trebuie să aibă rolul de arbitru suprem pentru a spune adevărul.

De asemenea, în societatea noastră, revelarea adevărului constituie adesea o obligație de ordin juridic. Pentru cei care se ocupă cu îngrijirea sănătății, dintre care fac parte și eu, există jurăminte profesionale și coduri de etică la care trebuie să aderăm. În aceste declarații se cere implicit și explicit să spunem adevărul totdeauna.

Dar este posibil să spunem adevărul într-o manieră brutală, care ar putea foarte bine să fie condamnată din punct de vedere moral. („Rezultatele de la patologie arată că aveți cancer în ultimul stadiu și, potrivit statisticilor, în trei luni veți muri. Nu

pot să vă ajut cu nimic.”) Fără iubire, spunerea adevărului poate chiar să aibă un motiv egoist: ne liniștim repede conștiința, prin faptul că „scoatem totul din gușă”, și punem capăt frământării noastre. Cu iubire însă, a nu spune tot adevărul o dată poate să ceară din partea noastră mai multă energie și mai multă gândire. Ar putea chiar să ne expună criticilor.

Dacă trăim o viață reală într-o lume reală, atunci suntem dureros de conștienți că, uneori, viața ne pune în fața unor alegeri morale tragice. Oameni care au compasiune trebuie să se întrebe: „Dacă faptele nu au nici o consecință asupra deliberării și a alegerilor făcute de cealaltă persoană, poate fi amânată dezvăluirea lor?” Iar dacă divulgarea ar putea să determine acea persoană să ia o hotărâre greșită (ne dăm seama de aceasta pe baza purtării sale din trecut), care ar fi dăunătoare sănătății și vieții, este îndreptățită amânarea pentru un timp a spunerii adevărului?

Trebuie să recunoaștem faptul că pot exista motive obligatorii pentru care oameni ca Maggie și Jeannie au nevoie să cunoască tot adevărul odată, oricât de dureros și de teribil ar fi. Oamenii au nevoie de adevăr ca să ia decizii raționale – să facă planuri pentru înmormântare, să scrie testamente, să se împace cu Dumnezeu și să-și îndrepte relațiile cu semenii. Prin ascunderea adevărului ne expunem riscului de a submina o relație bazată pe sinceritate, fie pe plan profesional, fie în viața particulară. În caz de boală sau când cineva este vulnerabil, în cazuri în care între persoanele respective există o inegalitate din punct de vedere al puterii, această încredere este vitală și fundamentală.

Atunci când în mintea oamenilor există o idee oricât de slabă că aceia care dețin informațiile ori i-au înșelat, ori au tratat adevărul cu ușurătate, în cele din urmă ea va distruge încrederea care este esențială pentru vindecare și pentru creștere. Cei aflați în nevoie nu vor căuta ajutorul, dacă se tem că vor fi înșelați. Există studii de psi-

hologie care arată că nu se pot atribui efecte dăunătoare faptului că pacienților li se spune adevărul. Chiar presupunerea că un medic are „privilegiul terapeutic” de a nu da informații în împrejurări speciale este înfirmată de lipsa dovezilor cu privire la faptul că spunerea adevărului are efecte negative și de faptul că un om echilibrat, aflat într-o situație similară, ar vrea să cunoască adevărul.⁴

O abordare principală

Cu un secol în urmă, Ellen White a formulat un principiu pentru relația dintre medic și pacient. Eu cred că acest principiu se poate aplica la multe relații, inclusiv la cele dintre cadrele medicale și pacient, dintre pastor și un alt membru al bisericii, dintre profesor și elev/student, dintre psiholog și persoana consiliată, chiar dintre prieten și prieten. El este formulat astfel: „Cu toate că adevărul nu poate fi spus în întregime în orice ocazie, amăgirea nu este niciodată necesară sau scuizabilă. Medicul sau asistentul medical nu trebuie să se înjosească niciodată pentru a spune o minciună”.⁵ Pe scurt, există dovezi concludente care arată că motivul pentru care cel care deține informațiile nu îndeplinește obligația etică fundamentală de a spune adevărul celui în nevoie este ceva care depinde de el însuși.

Cum putem spune adevărul atât în mod clar, cât și cu milă? Punând oameni reali în centrul modelului nostru.

Această metodă poate fi reprezentată printr-un triunghi. În partea de sus a triunghiului se află normele creștine – Cele Zece Porunci, regulile, principiile și modelele biblice – în toate fiind cuprinse calități ca iubirea, dreptatea, adevărul, libertatea, creativitatea, încrederea, ascultarea, valoarea umană, calitatea de administrator, umilinta și convingerile cu privire la viitor. Tot aici sunt incluse și principiile pentru vorbire etică, ce stau la originea jurămintelor profesionale și a codurilor de etică.

La baza triunghiului, în partea dreap-

tă, se află persoana care are nevoie de îngrijire, de informații, de vindecare și de refacere deplină, sau dilema de ordin etic pentru care are nevoie de o soluție, sau amenințarea la adresa integrității ori a drepturilor și a proprietății sale, care se cere a fi îndepărtată urgent.

La baza triunghiului în partea stângă, sunt înmănunchați o întreagă suită de factori situaționali – familia, rudele și prietenii persoanei în nevoie, localitatea în care trăiește, biserica locală și întreaga organizație a bisericii din care face parte, serviciul, finanțele persoanei, firma de asigurări la care apelează, misiunea sau vocația ei, loialitatea și interesul ei față de persoane, grupuri, cauze sociale și aspirații spirituale, implicarea pe plan național și pe plan global, implicațiile legale, legile și regulamentele federale, statale și regionale, problemele care țin de consimțământ și de confidențialitate, conflictele de interese, dilemele privind cazuri de urgență și de viață și moarte. Și lista poate continua.

În centrul triunghiului stă persoana căreia i se cere să spună adevărul – pastorul, profesorul, filozoful, medicul, educatorul, asistentul medical, psihologul, psihologul-consilier, avocatul, omul de știință, prietenul, vecinul de apartament – oricine „face etică” în împrejurarea și în ocazia respectivă.

Creștinii sunt chemați prin angajamentul lor de viață să folosească normele și principiile din partea de sus a triunghiului și să le aplice la cel în nevoie sau la problema legată de persoana respectivă, pe fundalul acestor factori „situaționali”.

Așa cum se vede din acest model, nimeni dintre noi care se luptă cu dilema de a spune adevărul nu este un observator detașat și neutru sau o *tabula rasa*. Fiecare aduce cu sine un anumit set de presupuneri, de înțelegeri și un anumit sistem de convingeri pe care să le luăm în considerare. Loialitatea inimii este aceea care ne călăuzește să interpretăm situația în care ajungem. Ochii noștri văd doar ceea ce mintea interpretează.

Departe de a fi doar un exercițiu academic sau un joc sfințit, pentru

întâlniri de sâmbătă seară, pentru creștini etica este o disciplină care durează toată viața. În cadrul ei, încercăm să folosim criteriile cu privire la ce este bine și ce este rău și să le aplicăm așa cum trebuie la situații din viață, având totdeauna dorința conștientă să-L glorificăm pe Dumnezeu prin alegerile noastre. A-L glorifica pe Dumnezeu înseamnă să ne conformăm cu voința Sa descoperită în Scriptură, în natură, în istorie, în societate și în biserică. Ceea ce este cel mai important, a-L glorifica pe Dumnezeu înseamnă să reflectăm caracterul Său: să-I urmăm exemplul prin manifestarea atributelor Sale – iubirea și răbdarea, adevărul și dreptatea, înțelepciunea și orientarea către un scop, umilinta și ascultarea, credința, speranța și bunătațea, libertatea și creativitatea.

Inspirați de Duhul Sfânt și susținuți de puterea și harul lui Dumnezeu, creștinii pot lua hotărâri bune sub aspect etic. Este de înțeles faptul că ele nu vor fi niciodată desăvârșite în această lume căzută, mai ales din cauza firii noastre păcătoase și a percepțiilor noastre greșite. În cel mai bun caz, concluziile noastre sunt doar aproximări ale idealului lui Dumnezeu.

Așadar, felul în care am scos-o eu la capăt cu rezultatele privind sângele transfuzat lui Peter și ce i-am spus lui Jeannie sunt mai puțin importante decât ceea ce veți face dv. atunci când veți fi constrânși de împrejurări să spuneți un adevăr greu de împărtăși.

Dar, dacă aveți curiozitatea să știți ce am făcut eu, citiți notele de la sfârșitul articolului.

¹ Am suspectat că rezultatul analizelor lui Peter va fi pozitiv. Problema era cum să o ajut pe Maggie să accepte lucrul aceasta și totuși să se evite izolarea lui Peter. Să nu-l informez pe Peter de scrisoarea de la Crucea Roșie nu constituia o opțiune – din punct de vedere legal, etic, profesional și al relației personale. Să-l trimit pe Peter să facă testul fără ca Maggie să știe, de asemenea, nu era o opțiune. Ea l-a însoțit totdeauna la doctor, la laborator și la spital. Ea se îngrijea de întocmirea tuturor actelor și semna formularele și autorizațiile. În perioada aceea, se transmitea la TV un serial de programe educative și, în mod providențial, unul dintre ele era despre SIDA

(Continuare în pagina 30)

„Ce este adevărul?”

Clifford Goldstein

In timp ce stăteam într-unul dintre locurile mele preferate (sectorul de filozofie din librăria deseori vizitată Briarwood din Annapolis, Maryland), am intrat în conversație cu un psiholog.

În timp ce discutam teoria evoluției omului, el a rostit aceste sunete: „Totul este o minciună”.

Am meditat zile întregi la această succesiune de vocale și de consoane și am decis că ea prezintă două dificultăți (de fapt erau trei, dar am uitat-o pe a treia).

Mai întâi, dacă totul este o minciună, în aceasta trebuie să se includă și afirmația: „Totul este o minciună”. Astfel, dacă „Totul este o minciună” este o minciună, atunci cel puțin ceva trebuie să fie adevărat.

În al doilea rând, cum poate să existe o minciună fără să existe și adevăr? Cum ar putea propoziția „Soarele este rece” să fie o minciună, dacă, în realitate, soarele nu ar fi rece? O minciună poate fi minciună doar dacă există un adevăr. „Toți oamenii sunt roșcați” este o minciună, dar numai datorită faptului că există un adevăr specific, în acest caz adevărul fiind acela că unii oameni nu sunt roșcați. Noțiunea de „minciună” înseamnă că ceea ce se spune nu este adevărat, iar aceasta este posibil doar dacă există o realitate opusă. Astfel, chiar cuvântul „minciună”, prin sensul lui, denotă existența adevărului.

Desigur, pentru adventiștii de ziua a șaptea, faptul că adevărul există nu constituie o mare descoperire (de fapt, noi chiar susținem că îl avem). Și totuși, însăși ideea de „adevăr” este problematică. Există diverse teorii cu privire la ce înseamnă „adevărul” – teoria corespondenței, teoria coerenței, teoria pragmatică și teoria reduționistă. Această discuție a ceea ce este adevărat nu s-a terminat, dar s-a încheiat discuția a ceea ce înseamnă a spune că un lucru este „adevărat”.

Întrebarea lui Pilat: „Ce este adevărul?” (Ioan 18,38), adresată Celui care a spus: „Eu sunt... adevărul” (Ioan 14,6), exemplifică două noțiuni radical diferite despre ce înseamnă „adevărul”. Pilat a exprimat concepția tipică a grecilor, care considerau că adevărul este o afirmație/propoziție („ $2 + 2 = 4$ ”, „Toate corpurile sunt lungi” sau „Dacă $a = b$ și $b = c$, atunci $a = c$ ”). Prin contrast, prin faptul că S-a referit la Sine ca fiind „adevărul”, Domnul Isus a declarat că adevărul este o persoană – o idee care nu era ușor de înțeles, mai ales pentru cei crescuți în tradiția greacă, potrivit căreia adevărul era doar o propoziție.

Ce a vrut să spună Domnul Isus atunci când a declarat că El este „adevărul”? Cum poate adevărul să fie o persoană, chiar o persoană care este Dumnezeu? Cine știe? Eu nu am un răspuns, dar văd două abordări posibile.

Mai întâi, Biblia învață că toate lucrurile au fost create prin Domnul Hristos: „Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El” (Col. 1,16). Deci tot ce există există numai în, prin Domnul Hristos și datorită Lui; nimic nu este real despărțit de El. El singur are obiectivitate pură, cunoaștere pură, realitate pură. În acest sens, Domnul Isus este „adevărul”: adevărul există doar în virtutea faptului că El a creat orice lucru și toate lucrurile care pot, într-adevăr, să fie adevărate.

O altă abordare, mai puțin metafizică și propozițională, decurge din felul în care este folosit cuvântul „adevăr” (*emet*) în Scripturile ebraice. În mod repetat, în limba ebraică, *emet* (adevăr) apare ca sinonim al lui *hesed*, care înseamnă „bunătate”.

„Căci bunătatea (*hesed*) Ta este înaintea ochilor mei și umblu în adevărul (*emet*) Tău” (Ps. 26,3). „Nu țin în inima mea îndurarea (*hesed*) Ta, ci vestesc adevărul (*emet*) Tău și mântuirea Ta” (Ps. 40,10). „Toate cărările Domnului sunt îndurare (*hesed*) și credincioșie (*emet*) pentru cei ce păzesc legământul și poruncile Lui” (Ps. 25,10).

În acest context, adevărul nu este atât de mult ceea ce credem sau propozițiile pe care le susținem, ci ceea ce suntem, ceea ce facem. Domnul Isus a fost întruparea desăvârșită a lui *hesed*; întreaga Sa viață, moartea și slujirea Lui ca mare preot exprimă *hesed*. Deși adevărul propozițional ne ajută să înțelegem *hesed*, dacă *hesed* și *emet* sunt așa de strâns legate, atunci adevărul este ceva mult mai uman, mult mai personal, mult mai relațional decât simpla elucidare a doctrinei. Cine „avea” adevărul? Samariteanul milos sau levitul? Cine „are” adevărul? Un om care păzește Sabatul, dar este un om dezagreabil, sau unul care serbează duminica, dar demonstrează *hesed*?

Fără îndoială, și contrar prietenului meu de la librărie, există adevăr, chiar adevăr etern, suprem, care depășește puterea noastră de înțelegere. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este: Ce înseamnă să avem acest adevăr?

Clifford Goldstein este redactor al studiilor pentru secțiunea de adulți a Școlii de Sabat, la Conferința Generală.

Adevărul merge în marș

Jennifer Mae Barizo

Romancierul francez Emile Zola a fost cel care a scris: „Adevărul merge în marș și nimic nu-l poate opri”. Încercați doar să vă conturați în minte tabloul acesta: adevărul, sub forma unui batalion invincibil, gata să calce în picioare semințele falsității. O visare plăcută, nu? Dar ce putem spune despre realitate?

Societatea vinde păcatul în toate mediile. Mesaje despre sex și despre alcool inundă mijloacele de informare ca și când ar fi la fel de inofensive ca și copilul care vinde limonadă pe stradă.

Dacă aș putea, mi-aș pune obloane la ochi și un paznic care să hotărască ce este bine să văd. Desigur, pot să închid ochii, dar uneori păcatul este așa de interesant, încât este greu să-ți întorci privirea de la el. Apoi suntem dotați și cu urechi, un alt set de intrări către minte. Dar nu avem capace pentru urechi; este greu să împiedici sunetul să pătrundă în ele.

De când m-am mutat la New York, mi-am dat seama cum învăț oamenii să ignore lucrurile sau să respingă realitatea. Mase de oameni trec pe lângă priveriști tragice de parcă acestea n-ar exista. În primele câteva zile de când sunt aici, mergeam pe Broadway și eram chinuită văzând bărbați sau femei în vârstă, care împingeau câte un cărucior de cumpărături în care se afla tot ce aveau pe lume. Mi se tăia respirația ori de câte ori vedeam oameni lipsiți de adăpost, fără ciorapi, pe o vreme sub zero grade, dormind sub copertinele buticurilor costisitoare. Obişnuiam să pun cel puțin câteva monede în paharele lor de hârtie, iar o dată am oferit chiar mâncarea mea.

Dar uneori am sentimentul că văd prea multe aici. Sunt expusă gunoiului care îmi intră în minte fără permisiunea mea și amenință tot ce am fost învățată să cred. Uneori, aș vrea să mă întorc la adăpostul unei enclave adventiste, unde tot ce trebuie să știu este ceea ce am fost învățată la Școala de Sabat; unde sunt apărută de orice ispită, credința mea fiindu-mi refugiu.

Scriitorul irlandez Oscar Wilde a scris însă o frază care m-a făcut să gândesc bine: „Un om care nu gândește pentru sine nu gândește deloc. A fi prudent înseamnă a trăi, a te liniști cu un fals sentiment de siguranță înseamnă a muri”.

Ce prefer? Să mă liniștesc cu un fals sentiment de siguranță sau să fiu stimulată să-mi exercit credința? Dar cum voi găsi vreodată căi prin care să-mi întăresc

legătura cu Domnul Hristos, în acest oraș, așa de plin de tot ceea ce consider că este păcătos? – Îl întreb pe Dumnezeu.

Răspunsul l-am primit într-o după-amiază, când se însera. Stăteam în cameră și serveam ceai împreună cu prietena mea din Croația, Martina. Suntem prietene de la începutul semestrului. La fel ca mine, ea studiază pianul cu artistul Jerome Rose, care susține concerte în lumea întreagă. Vorbeam despre artă, despre destin și despre dragoste nemuritoare. Ea a fost surprinsă când a observat o carte de vizită pe care scria *Adventist Review*. Imediat a exclamat și m-a întrebat: „Adventist. De ce ai aceasta?”

I-am spus că scriu pentru revista respectivă, că am fost crescută adventistă. Ea a fost copleșită de emoție. În următoarele două ore, mi-a povestit cum citise pe ascuns Biblia și cărți scrise de Ellen White. După război și după ce o relație dureroasă a luat sfârșit, Martina și un grup mic obișnuiau să se adune într-o cameră avariată, neîncălzită, să citească împreună, susținuți de prezența Domnului. De când se mutase la New York, în urmă cu doi ani, ea nu mai întâlnise nici un alt adventist și nu fusese niciodată la o biserică adventistă. Dar studiasse cu atenție cartea *Tragedia veacurilor*, pe care o avea în limba croată, până când o dureau ochii – până când viața ei, despărțită de ceea ce a citit, părea ca un vis bizar.

Fără ajutorul unei comunități sau al unui pastor, Martina încetase să consume alcool și să fumeze și devenise vegetariană. În fiecare vineri, ea se bucura de Sabat ca de o comoară și refuza să fie împreună cu prietenii ei care frecventau barurile locale până după miezul nopții. Era o credincioasă solitară, care se prindea de adevărurile pe care le descoperise, ca și când viața ei ar fi depins de acestea.

În timp ce o ascultam vorbind cu atâta pasiune despre religia pe care uneori eu o tratez ca pe un lucru obișnuit, eram conștientă că Domnul vorbește inimii mele. El îmi spunea că adevărul, Cuvântul Său, este dăinuitor și nu poate fi adus la tăcere.

Când ne-am despărțit, Martina și eu ne-am îmbrățișat și ne-am bucurat ca niște copii, înviorate de faptul că am descoperit că suntem unite una cu alta prin legături de credință, de artă și de prietenie.

Adevărul merge în marș și nu există nimic care să-l poată opri.

Jennifer Mae Barizo studiază muzica la New York.
Adventist Review, 20 aprilie 2000

In anul 2000

Departamentul Tineret
organizează peste 60
de tabere de vară





Pentru amănunte, vă rugăm să contactați
Departamentul de Tineret al Conferinței de care aparțineți.

Nouă principii de bază pentru o hermeneutică adventistă

Cea mai urgentă sarcină care stă astăzi în fața cercetătorilor adventiști ai Bibliei este să ajungă la un consens asupra principiilor de interpretare.

William Johnsson

Dintre toate bisericile creștine, noi suntem un popor care, de când ne-am început existența, am privit la Biblie ca fiind sursa și etalonul principiilor noastre de doctrină. Datorită modului în care înțelegeau ei ce învăță și ce nu învăță Scripturile, pionierii noștri au ieșit din bisericile existente în timpul lor. Datorită aceluiași convingeri, adventiștii de ziua a șaptea păstrează, până astăzi, o identitate unică, un mănunchi de învățături fundamentale și un sentiment al misiunii.

Dar ceea ce ne deranjează este faptul că, în prezent, cercetătorii adventiști au vederi diferite în ce privește hermeneutica – modul în care trebuie să interpretăm Biblia. Eu gândesc că vederile lor nu sunt radical diferite – distanța dintre ele nu este așa de mare cum au spus unii –, dar există deosebiri semnificative.

Ar fi interesant să trecem în revistă felul în care am ajuns la acest punct în istoria noastră, dar nu ne putem ocupa de subiectul acesta aici. Cea mai urgentă nevoie este să ne ocupăm în mod direct și ferm de situația în care ne aflăm și să găsim o metodă prin care să ajungem cât mai curând la un adevărat consens.

Principii fundamentale pentru o hermeneutică adventistă

Eu propun următoarele principii fundamentale pentru o hermeneutică adventistă. Ele reprezintă distilarea convingerilor care s-au înrădăcinat în sufletul meu pe o perioadă de aproape patruzeci de ani de slujire în Biserica Adventistă, dintre care 20 au fost devotați predării Scripturii.

1. O hermeneutică adventistă trebuie să fie unică pentru întreaga biserică, atât pentru membri laici, cât și pentru pastori.

Ca unul căruia i s-a oferit șansa de a face studii avansate, sper că noi, ca popor, îi vom considera pe aceia din mijlocul nostru care au o educație academică în domeniul Bibliei un avantaj, nu o amenințare; slujitorii ai bisericii care au primit daruri speciale, nu funcționari care să fie priviți cu suspiciune. Pe de altă parte, sper că specialiștii noștri nu vor considera învățătura lor un

scop în sine, ci un privilegiu care îi face în stare să împărtășească bogățiile Scripturii cu ceilalți membri ai bisericii. Mai presus de toate, sper că ne vom reține în mod perseverent să-i ridicăm pe specialiști la rangul de experți.

Fiind creștini protestanți, adventiștii nu au „experți” în Scriptură. Fiecare persoană poate să deschidă Biblia și să fie învățată de singurul expert, Duhul Sfânt. Specialiștii ne pot ajuta – pot să ne sugereze idei și metode de studiu care să ne ajute să înțelegem Biblia; dar ei nu pot – și nu trebuie – să înlocuiască niciodată relația dinamică, personală, a fiecărui credincios cu Dumnezeu Biblia.

Spunem NU elitismului în Biserica Adventistă! NU hermeneuticii care are în sine tendința de a cere un titlu academic. Nu vrem nimic care face o necesitate din cunoașterea limbilor greacă, ebraică și aramaică. Hermeneutica adventistă trebuie să fie una singură pentru întreaga biserică.

2. Factorul divin în Scriptură

Ellen White, unul dintre cele mai influente glasuri pentru Biserica Adventistă, îmi oferă o înțelegere foarte succintă și viguroasă a Scripturii: „Cele Zece Porunci au fost rostite chiar de Dumnezeu și au fost scrise cu mâna Sa. Ele sunt o alcătuire divină, și nu omenească. Dar Biblia, cu adevărurile ei date de Dumnezeu, exprimate în limbajul oamenilor, ne prezintă o unire a divinului cu omeneșul. O astfel de unire a existat și în natura Domnului Hristos, care era Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Acest lucru este adevărat cu privire la Biblie, tot așa cum a fost adevărat și cu privire la Domnul Hristos – 'Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi' (Ioan 1,14)” (*Tragedia veacurilor*, ed. 1996, pag. 8).

Trebuie să spunem de la început despre Biblie că ea este Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum trebuie să spunem de la început despre Domnul Isus că El este Fiul lui Dumnezeu. Și totuși, atunci când ne apropiem de Biblie, cei mai mulți dintre noi o vor vedea în primul rând ca pe o scriere omenească, așa cum cei din timpul Domnului Isus au văzut în primul rând natura Sa umană. În ambele cazuri, credința conduce dincolo de aspectul uman, la cel divin. Pornind de la această ipoteză, perspectiva noastră fundamentală se schimbă.

Din acest motiv sunt certat cu toate încercările de a studia Biblia doar așa cum ar fi examinată oricare altă scriere, din antichitate sau din perioada contemporană. Cercetători din orice disciplină sunt de acord că metoda folosită trebuie să fie în armonie cu conținutul. În mod bizar însă, o mare parte a cercetării critice din perioada modernă încearcă să studieze Scripturile în timp ce elimină orice posibilitate a unui element divin – care este, de fapt, factorul constitutiv. Fiind un copil al Iluminismului și încercând să elibereze studiul de concluzii dogmatice impuse de oficialități ecleziastice, această cercetare a lăsat totuși deoparte ceea ce constituie miezul subiectului de care se ocupă. Ca să interpretăm corect Scriptura, trebuie să venim cu o atitudine de ascultare umilă și cu rugăciune în fața Cuvântului lui Dumnezeu.

3. Aspectul uman al Scripturii

Cu privire la Biblie noi afirmăm: Ea este Cuvântul lui Dumnezeu și este un cuvânt omenesc. Există aici o taină divină. Este ceva asemănător cu unirea naturilor divine și umane în persoana Mântuitorului nostru. Putem să ne străduim să înțelegem taina aceasta, dar în cele din urmă trebuie să o acceptăm. A insista asupra clarității logice va avea ca rezultat acordarea unui loc nepotrivit unui element sau celui alt.

Trebuie să recunoaștem deschis aspectul uman al Scripturii, cu imperfecțiunile de limbaj și de concepție, cu greșeli de copiere și de traducere, cu lipsă de ordine desăvârșită și de unitate evidentă. Este adevărat că „nu cuvintele Bibliei sunt inspirate, ci oamenii au fost inspirați” (Ellen White, *Selected Messages*, cartea 1, pag. 21) – astfel noi ne disociem de o atitudine fundamentalistă.

Aceste cuvinte ne înspăimântă. Ar fi mai simplu să știm că fiecare cuvânt din Biblie a fost dictat de Dumnezeu, așa cum ar fi mai ușor să înțelegem taina persoanei Domnului Isus, dacă natura Sa umană ar fi doar o carcasă sau un vas. Așa cum unii creștini nu L-au considerat niciodată pe Domnul Isus ca fiind om adevărat,

tot astfel alții au tendința puternică de a crede că inspirația Scripturii este amenințată dacă luăm în serioasă latura sa umană.

Iată un exemplu din Noul Testament, domeniul în care m-am specializat eu: Un grup considerabil de critici savanți s-au delectat disecând Evangheliile, aruncând umbre de îndoială chiar asupra persoanei Domnului Isus, până când ajungi să te întrebi ce a spus El cu adevărat și ce a fost pus în gura Sa de către biserică, de cei care au venit după El; până când nașterea Sa miraculoasă, minunile și învierea Lui sunt coborâte la

Când ne apropiem de Biblie, cei mai mulți dintre noi o vor vedea în primul rând ca pe o scriere omenescă [și nu divină], așa cum cei din timpul Domnului Isus au văzut în primul rând natura Sa umană. În ambele cazuri, credința conduce dincolo de aspectul uman, la cel divin. Pornind de la această ipoteză, perspectiva noastră fundamentală se schimbă.

același nivel cu miturile. Acești critici sunt pregătiți totuși să admită un singur lucru despre Domnul Isus: faptul că El a murit pe cruce.

Observați cum redă fiecare Evanghelie cuvintele pe care Pilat le-a așezat deasupra capului Domnului Isus. Realitatea, surprinzătoare la prima vedere, este că fiecare scriitor oferă o versiune diferită a cuvintelor lui Pilat. Cum s-ar putea întâmpla așa ceva? În realitate, ce a scris Pilat? Dar să facem un pas înapoi și să mai privim o dată la cruce. Indiferent da-

că ne luăm după expresia din Evanghelia după Matei („Acesta este Isus, Împăratul iudeilor”, Matei 27,37), după Marcu („Împăratul iudeilor”, Marcu 15,26), după Luca („Acesta este Împăratul iudeilor”, Luca 23,38) sau după Ioan („Isus din Nazaret, Împăratul iudeilor, Ioan 19,19), fiecare scriitor spune în esență același lucru despre Domnul Isus – El era Împăratul iudeilor. Memoria este înșelătoare și selectivă, dar ideea de bază – gândul pe care Dumnezeu vrea să-L primim – este transmisă clar.

4. Lasă Biblia să se interpreteze singură

Pentru că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu, ea are un singur Autor și mai mulți oameni care au scris-o. Aceasta înseamnă că Scripturile au o unitate adâncă, o unitate spirituală, care se descoperă căutătorului sârguincios, atent. De multe ori, această unitate nu se vede clar din cauza aspectului omenesc al Bibliei – slăbiciunile celor care au scris-o, timpul și locul descoperirii Cuvântului lui Dumnezeu –, dar trebuie să căutăm totdeauna să vedem imaginea de ansamblu. Trebuie să citim și să studiem întreaga Biblie, fără să neglijăm vreun capitol sau vreo carte pentru că ni se pare mai puțin atractiv(ă).

A lăsa Biblia să se interpreteze mai înseamnă că nu impunem concluzii apriorice textului. Noi ascultăm ce spune Scriptura; de exemplu, nu susținem că, deoarece inspirația înseamnă cutare și cutare lucru sau pentru că teologia noastră cere așa și așa, textul nu poate să însemne ceea ce spune clar.

Hermeneutica adventistă trebuie să fie modelată prin studierea efectivă a Cuvântului. Putem să profităm de informațiile din lucrările pe care alții le-au scris despre Biblie, dar interpretarea noastră trebuie să vină chiar din studierea Bibliei.

5. Interpretarea este mai mult o artă decât o știință

Dumnezeu Se descoperă în Biblie – ea este Cuvântul lui Dumnezeu – și El nu a ascuns solia pe care doarește să o transmită. Prin studierea atentă, cu rugăciune a întregii des-

coperiri din Scriptură, căutătorii zeloși ai adevărului vor cunoaște cum este Dumnezeu și cum pot ei să intre într-o relație mântuitoare cu El.

Dar studierea Bibliei este mai mult o artă decât o știință. Când studiem Scriptura, ne apropiem de ea cu personalitatea noastră și cu experiența noastră; noi filtrăm Biblia prin experiențele noastre de viață. Scriptura are un mod tainic de a ne vorbi direct, personal. În nici un sens nu este deci adevărat că vreunul dintre noi poate să pretindă că semnificația unică, definitivă a Scripturii este aceea pe care o prezintă el. Am fost impresionat de adevărul acesta de multe ori, când i-am ascultat pe alții comentând un pasaj, de exemplu când am auzit un pastor american de culoare dezvăluind bogățiile și profunzimile textelor care vorbesc despre eliberarea lui Israel din robia egipteană.

Aceasta ne conduce la următorul principiu fundamental.

6. Avem nevoie unii de alții

Biblia este cartea bisericii, nu doar a universității. Avem nevoie să ne ascultăm unii pe alții, să învățăm unii de la alții. Membrul laic are nevoie să învețe de la cel cu studii biblice avansate, iar acesta din urmă are nevoie de discernământul pe care membrul laic credincios, hrănit de ani de reflecție personală și de aplicare a Cuvântului, îl folosește în înțelegerea textului. Iar specialiștii au nevoie să se asculte unii pe alții, să construiască punți de comunicare și de dialog.

Această dimensiune colectivă a interpretării este complementul aspectului individual și slujește nu doar să ne îmbogățească, ci să ne și protejeze. Înțelepciunea vine prin marele număr de sfinți – și fiecare credincios este un învățător în familia bisericii.

7. Renunță la termenii complicați

Cu părere de rău, eu am ajuns la concluzia că ar fi înțelept ca adventiștii care cercetează Cuvântul să steargă din vocabularul lor expresia „metoda istorico-critică”. Nu vreau să inventez o altă denumire pentru metoda noastră – chiar avem nevoie

de o denumire nouă? –, dar sunt sigur că expresia „metoda istorico-critică” a devenit o sperietoare printre noi, o expresie care face să se aprindă pasiuni și produce mai mult căldură decât lumină. Cercetătorii adventiști nu se vor uni decât dacă vor abandona această terminologie.

Îmi este absolut clar că ipotezele care guvernează această metodă – excluderea supranaturalului, istoria privită ca o mișcare continuă în cerc, atitudinea pur și simplu „obiectivă” – nu pot face parte dintr-o hermeneutică adventistă. Această abordare goleşte textul de conținut. Îl jefuiește complet.

Dar îmi este clar de asemenea faptul că, deoarece Biblia este o scriere omenească, ea poate fi studiată ca atare. Eu mi-am făcut studiile de doctorat la Universitatea Vanderbilt și, la fel ca alți doctoranzi adventiști dinaintea mea, am participat la cursul obligatoriu de metodă biblică predat de regretatul și eminentul profesor J. Philip Hyatt. Primul domeniu pe care l-am studiat în cadrul metodei istorico-critice a fost critica textuală. Astăzi, eu nu cunosc nici un adventist cu studii avansate în Biblie care nu îi recunoaște valoarea și nu folosește critica textuală. Însă cred că ea stărnește discuții nesfârșite pentru a susține că, din cauza acestei folosiri obișnuite a criticii textuale, învățații adventiști s-au implicat în metoda istorico-critică.

8. Concentrează-te asupra învățăturilor clare ale Scripturii, nu asupra subiectelor dificile

Eu nu spun că trebuie să neglijăm subiectele dificile – ele pot să conțină o sămânță pe care Domnul o va folosi ca să zdruncine serios modul în care gândim și trăim. Dar nu trebuie să ne concentrăm asupra pasajelor greu de înțeles din Scriptură, așa încât să fim preocupați de textele problemă până când începem să pierdem perspectiva fundamentală.

Persoana pentru care Biblia nu mai conține nici o dificultate este aceea care a încetat să gândească. Dar de asemenea, cel care insistă permanent asupra subiectelor dificile va ajunge

lipsit de echilibru în hermeneutică și probabil în credință.

9. Studiază, aplică, împlinește

Hermeneutica adventistă nu se poate mulțumi doar cu înțelegerea. Apostolul Ioan rezumă scopul Scripturii astfel: „Dar lucrurile acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezând, să aveți viața în Numele Lui” (Ioan 20,31).

Acet text se poate înțelege fie în sensul că *ajungem* să credem „că Isus este Hristosul”, fie în acela că noi *continuăm* să credem „că Isus este Hristosul” (în manuscrisele vechi timpul verbului diferă). În ambele cazuri, ideea este concludentă: Biblia are scopul să ne conducă la credință.

Deci, studierea Scripturilor, indiferent dacă suntem pastori, oameni cu studii avansate în Biblie sau membri laici, nu va fi un scop în sine. Studiul implică activitate intelectuală, dar nu este numai o îndeletnicire intelectuală. Domnul intenționează ca eforturile noastre de a interpreta Cuvântul Său să implice întreaga noastră ființă și să aibă ca rezultat schimbări cruciale în noi. Ne vom hrăni din Cuvântul Său, vom lăsa ca Duhul Sfânt să lucreze asupra noastră, iar prin aceasta vom crește. Și, mai mult decât atât, vom fi mai bine înzestrați ca să împărtășim Cuvântul Său altora.

Motivul pentru care așa de multe cercetări biblice din perioada modernă sunt un blestem îl constituie atitudinea celor care le fac – o atitudine intenționată de detașare de credință și angajamentul cerute de text. Noi toți putem cădea într-o capcană asemănătoare – aceea de a ne certa cu privire la semnificația textului, în loc să trăim textul; sau de a discuta cum să studiem Biblia, când ar trebui ca prin ea să intrăm în mod real chiar în legătura cu Domnul.

Fie ca Domnul să facă din noi oameni care împart drept Cuvântul adevărului. Și care trăiesc prin fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.

Dr. William Johnsson este director și redactor al revistei Adventist Review, a Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Ceva gustos: lucrul în echipă

René Evans

Sasha privea cum surorile din bucătăria de la biserică scoteau mâncarea din cuptor, verificau dacă este destul de caldă și mestecau în vasele de pe aragaz. Interesul lui Sasha era legat în mod special de sora care tăia prăjitura și plăcinta și puneă câte o bucată din fiecare pe farfurii mici de carton.

Alături, în sala de activități sociale, în care se servea masa comună, lui Sasha i-a atras atenția zgomotul produs de desfacerea meselor pliante și de așezarea lor în rânduri, în timp ce alți frați tăiau fâșii lungi de hârtie albă dintr-un sul mare și le întindeau pe mese.

Un frate a deschis ușa unei debarale, în care se putea vedea un cărucior mare încărcat cu scaune pliante. Sasha era uluită. Ea nu știuse că în astfel de încăperi erau ținute scaune pliante! În curând, toți frații aranjau scaunele în jurul meselor.

Întorcându-se în bucătărie, Sasha a văzut-o pe mama ei care scotea farfuriile de carton dintr-un dulap.

„Au fost acoperite mesele?” a întrebat sora Elliot, fără să se adreseze cuiva anume. Ea era coordonatoarea echipei care pregătea masa comună.

„Da”, a răspuns cineva din sala alăturată. „Atunci putem începe să punem masa”, a strigat sora Elliot.

N-am știut niciodată că pregătirea mesei comune înseamnă atâta activitate, gândea Sasha.

„Sasha”, i se adresa mama ei, „se pare că ai nevoie de o slujbă. Ai vrea să pui farfuriile acestea de hârtie la capătul mesei? Cutia cu furculițe să o așezi lângă farfurii. Și să nu uiți de șervețele!”

Într-un minut, Sasha a fost înapoi. „Ce să mai duc?” întreabă ea. A trebuit ca Sasha să se dea la o parte din dreptul ușii, ca să facă loc unei surori care ducea la masă un vas cu mâncare caldă.

„Hmm...” Sora Elliot s-a uitat prin bucătărie. „Poți să începi să aranjezi farfuriile cu desert. Și ai grijă să nu-ți scape degetele prin glazură”, i-a spus ea făcându-i un semn cu ochiul.

„În adunare se cântă ultima strofă din

cântarea de închidere”, a strigat cineva în bucătărie.

„Tocmai bine! Suntem gata!” a anunțat sora Elliot, în timp ce restul echipei a început să ducă la masă vasele cu hrană caldă.

Până când ceilalți membri ai bisericii au format un rând pe hol, toate paharele au fost umplute, masa a fost încărcată de bunătăți și lui Sasha îi lăsa gura apă. Pastorul a rostit rugăciunea de binecuvântare și toți au început să mănânce în voie.

„N-am știut niciodată că se fac atâtea lucruri în bucătărie, înainte de masa comună”, i-a spus Sasha mamei sale, după ce și-au umplut farfuriile și au găsit locuri la o masă.

„În aceasta constă frumusețea lucrului în echipă”, a răspuns mama. „Fiecare echipă, atunci când îi vine rândul, iese din adunare cu câteva minute înainte de terminarea programului, ca să încălzească mâncarea și să pregătească sala. În felul acesta suntem gata să mănâncăm imediat după închiderea serviciului divin, și nimeni nu trebuie să facă un efort extraordinar.”

„Îmi place lucrul în echipă”, a spus Sasha, mâncând cu poftă.

Timp pentru familie

Invită-i pe membrii familiei tale să se roage împreună cu tine.

- Roagă pe fiecare persoană din familia ta să vadă câte cuvinte poate forma cu literele din expresia „lucrul în echipă”. Apoi compară listele și fă o listă mare, care să conțină rezultatul muncii întregii familii. Ai putut să găsești mai multe cuvinte singur(ă) sau lucrând împreună cu familia ta? (Observație: Ați putea găsi cel puțin 25?)

- Acum fă un acrostih din expresia „lucrul în echipă”, adică exprimă prin fiecare literă o activitate pe care familia bisericii tale o desfășoară împreună. (Exemplu: „L” ar putea să însemne „lucrare misionară”.) Familia bisericii tale lucrează mai bine când membrii lucrează împreună sau când lucrează singuri?

- Citiți o întâmplare din Biblie, din Genesa 6 și 7, despre o familie care a lucrat împreună. Ce activități au îndeplinit membrii acestei familii?

- Când te rogi, mulțumește-I lui Dumnezeu pentru familia bisericii tale și pentru modul în care membrii ei lucrează împreună.

„Veniți să umblăm în lumina Domnului!”

Sfârșit de an universitar la Institutul Teologic Adventist

Erik Csergezán

Este 16 iunie 2000, și Institutul Teologic Adventist (ITA) se pregătește pentru vacanță. Sălile de curs s-au golit, cărțile din bibliotecă s-au retras în rafturi (parcă pentru „hibernare”), iar în birouri se calculează ultimele medii, se fac ultimele plăți, se întocmesc ultimele acte. Mai e puțin și anul universitar 1999-2000 a trecut. Și totuși...

Cine ar putea crede că, în ciuda acestei atmosfere liniștite și prevestitoare de odihnă, Institutul Teologic este în fierbere? Cine ar putea crede că, în loc să se pregătească de drum spre „acasă”, studenții se pregătesc de activitate, de sărbătoare?

În capela din campusul universitar al ITA se aude sunet de cântare. Un trio feminin parcurge pentru ultima oară piesele muzicale pe care le va interpreta cu o seară mai târziu.

Pe pancarta din față stă scris motoul festivității de absolvire a promoției 1995-2000 din cadrul ITA, Facultatea de Teologie Pastorală: „Veniți să umblăm în lumina Domnului” (Is. 2,5). Da, la Institutul Teologic Adventist ne pregătim de sărbătoare, sărbătoarea unui sfârșit și a unui nou început...

Ora 19,30, aceeași zi... Este vineri....

Peste campusul dintre lac și pădure, s-a instalat liniștea. Studenți și oaspeți se grăbesc spre capelă. Se fac ultimele ajustări în program, se delegează ultimele sarcini, se verifică ultimele detalii. Peste câteva minute începe. În această seară vom lua parte la Cina Domnului. Atmosfera din sală și liniștea din noi prevestesc o seară de neuitat.... A început... După cântarea și rugăciunea de început, absolventul Robert Manolache explică motivul întâlnirii noastre. Cuvintele pătrunse de solemnitate ne vorbesc despre praful dintre inimi, praf adunat de-a lungul a cinci ani de bucurii și întrebări, de încercări și reușite. Este vremea ca praful să fie spălat... fratele Adalbert Orban vorbește despre Cel care spală praful păcatelor noastre, despre Cel întrupat, despre Cel care, prin viața și moartea Lui, ne este exemplu de lepădare de sine. Fratele Orban vorbește despre Maestrul Isus Hristos, Cel care ne-a demonstrat ce înseamnă suferința iubirii. De la El am învățat că „iubirea adevărată poate fi lepădată, dar nu poate lepăda” și, datorită acestei realizări, putem reînnoi comuniunea noastră cu El. Ni se reamintește că, la actul umilinței, comemorăm umilința Lui (vezi *Hristos, Lumina lumii*, ed. 1999, pag. 544) și suntem invitați să Îl urmăm exemplul.

Urmează rugăciuni de consacrare, îmbrățișări de pri-

etenie, mărturii ale părerii de rău ca pregătire pentru primirea simbolurilor sfinte, pregătire pentru primirea Lui.

Clipele solemne ale împărțirii pâinii și vinului se încheie cu rugăciunea de binecuvântare rostită de capelanul ITA, moment în care conștientizăm că am trăit (cei mai mulți dintre noi) cea mai frumoasă celebrare a Cinei Domnului din viața noastră. Ieșim în aerul înprospătat de ploaia care a căzut în timpul serviciului divin, ca un răspuns la rugăciunile noastre, un semn al iubirii Celui care a hotărât ca, pentru trei zile, canicula să ia o vacanță, pentru că la Cernica este sărbătoare, la Cernica trebuie să plouă cu binecuvântări...

Sâmbătă, sărbătoarea continuă!

Pentru început, în cadrul minuterilor devoționale, Cornel Dărvășan ne aduce aminte că „noaptea cea mai lungă” este noaptea ne iubirii. Apelul lui, inspirat din cuvintele apostolului Ioan (1 Ioan 2,10-11), ne cheamă la umblarea în lumină prin exemplificarea dragostei lui Hristos în biserică și în lume.

Urmează o oră în care toți vom fi studenți. Pe platformă sunt chemați cei care, de-a lungul anilor, ne-au fost profesori, îndrumători, conducători. Vestile misiunare ne sunt prezentate, de asemenea, de doi profesori de-ai noștri: Catherine, din Franța, și Nolan, din Africa de Sud. Doxologia citită în două limbi (română și maghiară) și subiectul studiului biblic ne-au reaprins în inimă speranța că, odată, după al doilea advent, după mileniu, va veni acel Pământ nou, care va aduce cu el o cântare nouă intonată de „oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam” (Apoc. 5,9).

Predica președintelui uniunii, fratele Adrian Bocăneanu, ne-a pus în fața unei întrebări tulburătoare: Poate Cel Atotștiutor să Se mai mire de ceva? Evangheliștii Marcu și Luca răspund la această nedumerire a noastră prin relatările care vorbesc despre surprinderea lui Isus în fața necredinței unora din poporul Său și în fața credinței puternice a celor care nu primiseră învățătura despre Dumnezeu, revelată atât de clar poporului Israel. Îndemnul de a ne schimba modul de a privi pe oameni, chemarea la reanalizarea valorilor pe care le urmărim în și prin contactele noastre sociale, a fost parcă un laitmotiv al acestei dimineți. Când s-a încheiat serviciul divin, trecuse cu mult de ora 12, dar știam că frumosul încă nu se terminase. După câteva ore de pauză, avea să înceapă serbarea absolvenților de la fără frecvență.

La ora când soarele se pregătea să coboare spre încheierea ultimului Sabat, petrecut de cei mai mulți din-



În timpul programului din Sabat după-amiază, au cântat, alături de corul absolvenților, formațiile Pro Muzica, din Iași (în imagine), Înger Alb, din Republica Moldova, și Enthousiasmos.

tre noi în campusul din Cernica, 47 de studenți îmbrăcați în robe de absolvire urcau rând pe rând pe scenă. Timp de câteva ore, avea să se desfășoare una dintre cele mai frumoase festivități ale studenților de la fără frecvență. Profesori și studenți, prieteni și cunoștințe ale absolvenților, invitați și vizitatori din comunitățile din București, care au umplut până la refuz capela institutului, au fost martorii unui program deosebit. Motoul anului lor este exprimarea nădejdiei advente: „Vom vedea fața Lui”. Ce poate fi mai încurajator, mai însuflețitor, mai dător de speranță, decât încrederea că 47 de studenți din toate colțurile țării și ale lumii vor putea să se revadă atunci când vor vedea „fața Lui”?

Trăim dimineața zilei de 18 iunie 2000. Aceasta este ziua așteptată de cei 41 de absolvenți ai ITA la cursuri de zi, Facultatea de Teologie Pastorală, promoția 1995-2000.

La ora 10,30, mai mult de 800 de invitați ascultă cuvântul de bun-venit rostit de capelanul institutului, fratele Virgil Peicu. Impresionați de frumusețea sălii, de senzația de bine și de sărbătoare, cei prezenți aproape că nici nu aud cuvintele primei cântări intonate de corul condus de proaspătul profesor al institutului, fratele Laurențiu Ionescu. Se aude deja povestirea depănată cu

prefatează cele două serii de prezentări: cea a profesorilor și cea a absolvenților. Mihai Gâdea prezintă profesorii și le acordă câte un dar de și din suflet. În fiecare cadou se strâng simboluri ale iubirii, ale recunoștinței, ale admirației și prețuirii pe care li le datorăm lor, dascălilor noștri. Apoi vine momentul să îi cunoaștem pe absolvenți.

Flavius Tudor aduce cuvântul anilor mai mici, cuvânt care ne îndeamnă să fim înțelepți și credincioși pentru a fi robi apropiați de Stăpân. Îl urmează Robert Iosub, cu sfaturile anilor mai mari, sfaturi adunate probabil de la absolvenții tuturor promoțiilor secolului XX. Înainte de a asculta motoul și ținta clasei, ascultăm, cu răsuflarea întretăiată, o compoziție magistrală a lui Heinrich Pass („Diptychon”), care ne pregătește sufletul pentru momentele ce vor urma. Emanuel Sălăgean reia o temă enunțată cu o zi mai devreme, spunând că a umbla în lumină înseamnă să traduci în viața ta imnul iubirii din 1 Corinteni 13. Sorin Munteanu citește apoi, în fața asistenței ridicate în picioare, Declarația de misiune a „generației 2000”:

Prin harul Lui Hristos, studenții promoției 1995-2000 vor consacra timpul, energiile și capacitățile lor cercetării, trăirii și proclamării adevărului din Cuvânt, se vor dedica în întregime slujirii ca păstori și vor purta Lumina Domnului înaintea oa-

maies-
trie, în
loc de
introdu-
cere, de
câte ab-
solvantul
Cristian
Bobocea.
Din ea
aflăm
particu-
laritățile
acestei
clase de
absolvi-
re. Piesa
corală
care ur-
mează

menilor, integrându-se activ în viața comunităților, a conferințelor, a uniunii și a societății românești.

Cuvântul rostit de fratele Bocăneanu ne readuce în memorie adevărul că trimiterea noastră își are originea în trimiterea Fiului de către Tatăl, pentru mântuirea noastră. Fiul este primul trimis, exemplul nostru și ajutorul complet în activitatea de slujire. Răspunsul clasei de absolvire vine prin refrenul imnului clasei:

*Vom fi lumină peste întreg
pământ
Orice speranță va străluci.
Noi stăm în palma Celui bun
și sfânt...*

Cuvântul rectorului vine cu o nouă provocare: „Aș vrea ca, la întâlnirea pe care o veți avea peste cinci ani, fiecare dintre voi să poată spune că, în districtul lui, prin puterea lui Dumnezeu s-a înființat o nouă comunitate”. Formația Enthousiasmos cântă și încântă prin declarația muzicală a adevărului că „Lumina lumii vine iar” și lasă loc cuplului de „mulțumitori” Dumitrache și Laurențiu Gheorghe, care ne aduc în inimă sentimente de recunoștință față de profesori, părinți, sponsori și administratori, față de toți aceia care au contribuit la educația noastră.

Au trecut trei ore de când a început festivitatea absolvenților de la cumpăna dintre milenii și, chiar dacă ecourile ultimei piese corale se sting și vizitatorii se risipesc grupuri-grupuri, luând cu ei amintirea unor clipe de neuitat, rămâne în amintirea tuturor speranța că, „prin El, vom lumina”.

Vremea este târzie și proaspeții absolvenți se pregătesc de slujire. Ei așteaptă să ia parte în lucrarea celui de-al doisprezecelea ceas al lumii. Motoul lor: „Veniți să umblăm în lumina Domnului” se aude încă în inimile noastre chemând la reconsecrare și la slujire. Este o chemare adresată poporului, de a schimba mileniul în care pășim cu mileniul dintre ultimele două venituri ale Domnului Isus.

Erik Csergezán este absolvent al ITA, în promoția 2000.

Licuricii

Medana Croitoru

Se lasă seara. A fost o zi plină de activități, am explorat, ne-am bucurat de companie, dar întinericul devine tot mai dens și se simte nevoia unei lumini, nu o lumină puternică, orbitoare, ci măcar un licăr care să ne călăuzească pașii. Doamne, Te rugăm, aprinde undeva o lumină!

Și Dumnezeu ne-a ascultat rugăciunea. El a aprins o scânteie în inima și în mintea noastră: „Există exploratori, există companioni... Ce-ar fi să facem ceva și pentru cei mai mici, pentru cei care nu mai au răbdare să aștepte vârsta când vor deveni exploratori”. Așa s-a născut ideea lucrării cu... licuricii.

„Nu disprețuiți ziua începuturilor slabe...”

Când spun „început slab”, mă gândesc în primul rând la numărul mic al celor care porneau la drum, dar și la mult prea numeroasele semne de întrebare cu care ne confruntam.

Lăpușna, 9-13 iunie 1999. La orizont începe să se contureze un... punct, „punctul din care am pornit”. Licărul acestui punct luminos a adunat patru instructori de explo din Conferința Transilvania de Sud pentru a începe ceva. Ce? Nici noi nu știam prea bine.

Seminarul pentru programul cu licuricii a debutat deci cu 4 instructori și 13 ucenici, sau, mai exact spus, ucenice. Fetele au venit pline de entuziasm pentru a fi instruite. Văzând cât de puțini eram, ne întrebam speriați ce va fi dacă, din numărul și așa mic al celor care urmau să fie instruiți, unii vor renunța. Dar Domnul purta de grijă.

Prima noapte a fost mai mult albă decât neagră. Ne loveam me-

reu de aceeași problemă. Cum să facem ceva asemănător exploratorismului, dar fără să fie explo, ceva care să fie potrivit pentru vârsta și capacitățile lor, ceva nou și ziditor pentru acești copii?

Cu ajutorul lui Dumnezeu, programul începea să se contureze. „Punctul” luminos devenea din ce în ce mai vizibil. Seminariile au decurs bine, interesul participanților a crescut și instructorii au început să mai prindă un pic de curaj. Era ca atunci când înaintezi pe un drum total necunoscut și simți că, deși nevăzut, Cineva îți călăuzește fiecare pas.

Momentul special al deschiderii Sabatului ne-a umplut sufletul de pace și recunoștință. Ne-am predat inimile pe altar ca o jertfă de mulțumire pentru Cel care ne încredințase o atât de minunată lucrare.

Au urmat câteva luni de pionierat în care s-a demarat lucrul pe grupe. În același timp, se lucra intens pentru a scrie cântece, a aduna materiale și a pune la punct programa. Veștile despre entuziasmul cu care primeau copiii și părinții această inițiativă dădeau aripi lucrării. Într-adevăr, era lucrarea Domnului, deci eram datori să o ducem mai departe. Și cum luminițele licăreau doar





Copiii sunt investiți ca licurici și salută: „Pentru Isus, cu bucurie”.

la nivelul unei conferințe, a sosit timpul să facem ceva pentru întregă uniune. Meditând la cuvintele din Matei 5,14-15, ne-am hotărât să punem lumina undeva de unde să poată străluci mai bine, iar dorința noastră s-a materializat într-un moto:

„Tu ești lumina lumii. Scoală-te și luminează!”

Sovata, 23-28 noiembrie 1999 – prima Tabără națională pentru instructori de licurici. Cu un material îmbunătățit, cu însemnele exterioare deja conturate, programul pentru licurici lua, încetul cu încetul, o înfățișare nouă. Cu toate acestea, semnele de întrebare continuau să persiste în mintea noastră. În plus, gândul că vom dezamăgi entuziasmul și așteptările celor veniți la instruire din toate conferințele țării, mulți dintre ei cu multă experiență în domeniul lucrării cu tinerii, ne paraliza inițiativa. Dar Dumnezeu era lângă noi. Cel care ne chemase la această lucrare nu ne lăsa singuri.

a asista la învestitura primei grupe de licurici din țară, grupa licuricii din Vălenii de Mureș și Aluniș, Mureș. Așa cum se amintea în cuvântul care a precedat învestitura, smochinul rodise după doar cinci luni. Lăudat fie Domnul!

Și ce i-ar fi putut motiva mai mult pe proaspeții instructori de licurici decât imaginea unor ochișori plini de bucurie și nerăbdare în așteptarea cravatei sau mâna care se întindea tremurând de emoție pentru a saluta?...

„Pentru Isus, cu bucurie!”

Au trecut câteva luni de atunci. Întorși acasă, în conferințele lor, tinerii n-au stat degeaba, ci și-au format imediat grupele de licurici. Pentru noi, instructorii din Confe-

Dincolo de gafele inerente începutului și emoțiilor, am reușit (sperăm) să transmitem tot ceea ce aveam la momentul acela, toate cunoștințele noastre și, mai mult decât atât, toată bucuria de a lucra pentru Isus.

Artificiile care au însoțit focul de învestitură și care s-au văzut de departe pe cerul înghețat al Sovatei păreau să spună tuturor celor care le vedeau că rugăciunile își găseau răspunsul. Luminile erau aprinse.

Sabatul a fost cu adevărat de neuitat pentru că ne-a oferit o surpriză: ocazia de

rința Transilvania de Sud, bucuria pe care o aduce această lucrare în inimile copiilor și, de ce nu, chiar și ale părinților a putut fi văzută în mod deslușit pe data de 1 mai 2000, atunci când licuricii împreună cu instructorii lor s-au reunit lângă Mediaș, pentru a participa la prima Camporee pentru licurici de la noi din țară. Impresionați de exemplul Esterei, copiii au răspuns „Prezent” apelului la slujire, conștienți de faptul că nu de numărul anilor depinde succesul în lucrarea lui Dumnezeu și că au fost chemați să strălucească „pentru o vreme ca aceasta”.

În momentul acesta, luminilele răspândite în cele patru colțuri ale țării sunt mult mai numeroase decât am fi îndrăznit să ne imaginăm sau să sperăm în urmă cu un an. Ne bucurăm pentru avântul pe care l-a luat această lucrare!

În tabelul de mai jos sunt oferite câteva date statistice privind numărul de instructori și de copii la nivel de conferințe:

Conferința	Nr. de instructori	Nr. de copii
Banat	25	60
Moldova	62	250
Muntenia	30	120
Oltenia	35	125
Transilvania de Nord	5	—
Transilvania de Sud	33	149

Umbrele nopții ne împresoară, dar în sufletul nostru este pace. Nu mai avem de ce să ne temem... Luminile s-au aprins. Licuricii sunt la lucru.

Printr-a nopții perdea mici

lumini se zăresc

Iar cei care le văd de-acum nu mai rătăcesc,

*Călăuză le sunt spre căminul de sus
Conducând pe drumeți către
bunul Isus.*

Medana Croitoru este instructor explo și de licurici în Conferința Transilvania de Sud.

„Dă-mi să beau!”

Silvia Dima

Nu demult, s-au încheiat zilele în care ni s-au făcut nenumărate promisiuni. Pentru orașul în care locuiesc, m-aș fi așteptat să prevadă cineva câteva tâșnitori, atât de rare acum, la care să aibă acces toți cei care sunt obligați să circule în orele caniculare ale zilei. Însă, nimic de acest fel; deși, lângă chioșcurile cu diverse răcoritoare, apă minerală sau plată, tot mai mulți români se înghesuie să admire exponatele superbe, dar, nu pentru puțini, inaccesibile.

Așa se face că, într-una din zile, în decorul amintit, am auzit ca prin vis cuvintele celebre: „Dă-mi să beau!”

Să-i dau sticla de-abia cum-părată? Dar mi-este și mie sete. Să-i cumpăr alta? Astăzi nu-mi prea permit. Să beau eu întâi și apoi...? Nu-i politicos! Să beau după ea? Nici nu vreau să-mi imaginez... Și sunt într-o criză de timp, că numai aceasta îmi lipsea.

„Dă-mi să beau!” îmi revin în minte cuvintele călătorului ostenit așezat lângă fântâna lui Iacov.

Doamne, dar Tu-mi ceri mie? Tu, Creatorul mărilor și al izvoarelor limpezi de munte? Apoi... vezi bine, trăim vremuri de secetă, fântâna aproape a secăt! Iar eu am atâtea de făcut; nu-mi pot neglija familia și, nu în ultimul rând, vreau să contribui la efortul misionar al fraților mei. Vezi? Nu am timp acum pentru conversație, dar promit că mai târziu...

„Dă-mi să beau!” străbate prin veacuri ecoul cuvintelor rostite în valea Sihemului.

Dar... sunt o femeie obișnuită. Nu stau prea bine nici cu paharele de apă. Mi-ar fi plăcut unele mai deosebite pentru ocazia aceasta. Mă tem însă că nu voi reuși să cumpăr altele prea curând... Cum? Știi totul despre problemele mele? Și-n schimbul vasului meu ciobit, plin cu decepții și incertitudini, vrei să-mi potolești

setea sufletului pe care nici o fântână nu o poate stinge?

„Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete. Dar oricui bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa pe care i-o voi da Eu se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică” (Ioan 4,13.14).

„Doamne, ... dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete” (Ioan 4,15). Știu că nu este nevoie să-Ți cer mai mult. Privirea, cuvintele și vocea Ta îmi descoperă o dragoste infinită. N-am să uit niciodată că nu ai tratat cu indiferență o femeie oarecare și că ai trezit în mine nevoia de a părăsi izvoarele banalului, ale egoismului și indolenței. Regret că vasul meu are un conținut atât de tulbure, dar îl las aici, în vale, lângă fântână. Nu-Ți cer nimic, căci mi-ai dat tot și... iartă-mă că trebuie să plec, dar fug să duc și celorlalți vestea că „rezervoarele se vor goli, lacurile vor seca, dar Mântuitorul este o fântână care nu seacă. Putem să bem și iar să bem și, de fiecare dată, provizia este înnoită. Acela în care locuiește Hristos are în sine însuși o fântână de binecuvântări... Din acest izvor poate scoate tărie și har pentru toate nevoile” (Hristos, *Lumina lumii*, ed. 1999, pag. 142).

Și-n timp ce alerg neobosită cu vestea cea bună spre un cămin de bătrâni sau în casa unor orfani, la vecina de la parter sau în salonul unui spital, simt aprobarea Celui care va spune curând: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Matei 25,40).

„Dă-mi să beau” – aud din nou rugămintea fetei de la chioșcul din colț.

Poftim sticla mea și... vino să-ți povestesc despre o altfel de apă!

Silvia Dima este coordonatoarea Departamentului Misiunea Femeii la uniune.

Insomnia

Valentin Nădășan

Semăn cu pelicanul din pustie, sunt ca o cucuvea din dărătmături; nu mai pot dormi și sunt ca pasărea singuratică pe un acoperiș (Psalmul 102,6-7). Cum suspină robul după umbră, cum își așteaptă muncitorul plata, așa am eu parte de luni de durere și partea mea sunt nopți de suferință. Mă culc și zic: „Când mă voi scula? Când se va sfârși noaptea?” Și mă satur de frământări până în revărsatul zorilor (Iov 7,2-4).

Pasajele de mai sus sunt doar două dintre multele referințe biblice care ne atrag atenția asupra unei boli aparent moderne, care, în realitate, este veche de când lumea. O lectură orientată a Scripturii ne furnizează un lot aproape reprezentativ de personaje care au suferit de insomnie, lot în care personalitățile sunt bine reprezentate: Iacov (Genesa 31,40), Nebucadnețar (Daniel 2,1), Ahașveros (Estera 6,1), Dariu (Daniel 6,18). Poate chiar mai surprinzător este faptul că am putea alcătui o adevărată listă a cauzelor care contribuie la insomnie. Dar să nu anticipăm.

Ce este insomnia

În condiții normale, trecerea de la starea de veghe la starea de somn se face pe neobservate, pe când la persoanele care suferă de insomnie, adormirea poate fi mult prelungită și chinuitoare. Pe de altă parte, sub aspect obiectiv, insomnia se definește ca o scurtare a duratei totale a somnului.

Insomnia se poate manifesta sub diverse forme, și anume prin:

1. reducerea duratei totale a somnului,
2. întârzierea momentului instalării somnului,
3. dificultatea de a rămâne în starea de somn – lucru care se traduce prin treziri repetate,
4. trezire matinală precoce.

Insomnia pare să fie cea mai des întâlnită tulburare a somnului. Statisticile arată faptul că insomnia apare la toate vârstele, atât la bărbați, cât și la femei.

Tipuri de insomnie

Potrivit Institutului Național de Sănătate al SUA, insomnia îmbracă una dintre următoarele tipuri:

- Insomnie trecătoare – de scurtă durată (într-o singură noapte sau pe o perioadă de maximum câteva săptămâni)
- Insomnie intermitentă (episoade de insomnie de

scurtă durată, urmate de perioade în care somnul se instalează normal)

- Insomnie cronică – de lungă durată (majoritatea nopților pe o perioadă de mai mult de o lună).

Cauzele insomniei trecătoare sau intermitente

În general, episoadele trecătoare sau intermitente de insomnie coincid cu acele perioade din viață în care își fac apariția unul sau mai mulți dintre următorii factori:

- Stresul excesiv (evenimente traumatizante, decizii dificile, relații conflictuale etc.)
- Poluarea sonoră accentuată (trafic stradal, muzică etc.)
- Temperaturile extreme (cald sau rece)
- Schimbările în mediul înconjurător (cazare într-un loc străin, în tren etc.)
- Schimbarea programului de odihnă (fus orar diferit cu ocazia zborurilor transcontinentale)
- Efectul advers al unor medicamente.

Cauzele insomniei cronice

Insomnia cronică este mai complexă și deseori se datorează acțiunii unui mănunchi de factori, între care și unele boli organice grave sau psihice severe. Pe fondul acestora, durerea și dificultatea de a respira sunt poate cele mai ilustrative simptome care contribuie la insomnie.

Principalele cauze somatice de insomnie cronică: bolile reumatice, bolile renale, insuficiența cardiacă, astmul bronșic, boala Parkinson, hipertiroidismul.

În ceea ce privește suferințele psihice, toți experții consideră că una dintre cele mai frecvente cauze de insomnie este depresia. În plus, insomnia poate fi întâlnită și în stările de surmenaj, neurastenii și nevroze anxioase.

Insomnia și stilul de viață

Pe lângă cauzele somatice și psihice arătate mai sus, există o listă importantă de factori comportamentali care își aduc aportul nefast la apariția sau agravarea insomniei cronice.

- Stresul cronic
- Schimbarea frecventă a turelor de muncă
- Consumul de cafea sau de băuturi cu conținut de cafeină
- Consumul de alcool, respectiv fumatul, în special înainte de culcare

- Orele neregulate de culcare
- Obiceiul de a dormi în timpul zilei, mai ales după-amiază sau spre seară
- Teama de insomnie, dorința excesivă de a adormi la timp.

Cum putem combate insomnia

În toate cazurile, primul pas trebuie să fie stabilirea cauzei. În mod deosebit subliniem faptul că în insomnia cronică, datorată bolilor somatice sau psihice amintite anterior, tratamentul bolii de bază – lucru care ține de responsabilitatea medicului specialist – este absolut necesar.

Iată în continuare câteva sfaturi:

- Culcați-vă la aceeași oră, preferabil înainte de ora 22. Chiar dacă în primele câteva seri nu veți avea somn, perseverați până la reușită, fiindcă regularitatea orelor de somn este de importanță capitală pentru sănătatea și viața dvs.

- Rezistați tentației de a recurge la metode îndoielnice de inducere a somnului. Dacă trebuie totuși să folosiți somnifere, faceți acest lucru numai la prescrierea medicului, în doză mică și pe durată scurtă.

- Ceaiurile cu acțiune sedativă sunt preferabile medicamentelor. Cele mai uzuale plante folosite în astfel de situații sunt: frunzele, florile și fructele de păducel, rizomul și rădăcinile de odolean, florile de tei, măghiranul și desigur ceaiul calmant sau ceaiul sedativ pe care îl puteți găsi în magazinele Plafar.

- Activitatea fizică este un triplu remediu împotriva insomniei. În primul rând, exercițiul fizic viguros, practicat cu regularitate dimineața sau în timpul zilei, este un mijloc eficient de promovare a unui mod de viață echilibrat și de reglare a ritmurilor biologice fundamentale. În al doilea rând, o plimbare relaxantă de 15-30 minute, înainte de culcare, poate aduce ameliorări semnificative atât în privința instaurării somnului, cât și a calității lui în

general. În fine, multe persoane pot beneficia de efectele pozitive ale exercițiilor de relaxare musculară.

- O baie generală neutră (la temperatura corpului) timp de 15-20 de minute înainte de culcare are un efect relaxant și calmant extraordinar.

- Evitați mesele la ore târzii. Se poate servi o cină ușoară (fructe în cantitate mică), cu 4-5 ore înainte de culcare. În plus, e bine să evitați consumarea unor cantități excesive de lichide în timpul serii, întrucât un astfel de obicei poate determina întreruperea somnului în toila nopții.

- Încercați să încheiați ziua pe o notă liniștită. Renunțați la cafea. Ieșiți din sfera de influență a programelor de televiziune, care, pe lângă faptul că se prelungesc mult după ora ideală de culcare, se caracterizează printr-un conținut violent, imagini incitante și o atmosferă tensionată. Încordarea emoțională este cel mai mare dușman al somnului.

- Pe termen lung, este importantă schimbarea în plan mental, social și spiritual. Cine nu știe că o conștiință împăcată este cel mai bun leac pentru somn sau ce implicații profunde are menținerea relațiilor constructive cu toți semenii? Tocmai de aceea, res-

Cauze ale insomniei menționate în Biblie

- Durerea fizică (Iov 30,17)
- Temperaturile extreme (Genesa 31,40)
- Consumul de alcool (Isaia 5,11)
- Bogăția, îmbuibarea, sedentarismul (Ecclsiastul 5,12)
- Stresul psihic și/sau tensiunea morală intensă
- Teama de război, de fiare sălbatice (Leviticul 26,6)
- Teama de necunoscut, neliniștea, anxietatea, îngrijorarea (împăratul Nebucadnețar în Daniel 2,1 și împăratul Ahașveroș în Estera 6,1)
- Vinovăția, conștiința încărcată (împăratul Darius în Daniel 6,18 și împăratul David în 2 Samuel 12,16)
- Măhnirea, întristarea (Psalmul 6,3.6-7; 1 Samuel 15,11)
- Stresul decizional, responsabilitățile coplesitoare (Neemia 2,13.15)
- Emoțiile intense, pasiunea („insomnia îndrăgostiților” Cântarea cântărilor 5,2)
- Răutatea, mânia, resentimentele (Proverbe 4,16; Osea 7,6)
- Răzvrătirea spirituală (Apocalipsa 14,11)

pectarea valorilor fundamentale ale vieții, dobândirea stării de pace și echilibru interior, cultivarea bunei înțelegeri în familie, în cercul de prieteni, între colegi sau vecini și, nu în ultimul rând, comuniunea spirituală autentică cu Dumnezeu, constituie ingredientele nepalpabile, dar reale ale rețetei pentru un somn bun.

- Dacă în ciuda tuturor măsurilor nu reușiți să adormiți, aduceți-vă aminte că repausul la pat, chiar în stare de veghe, are efecte benefice. Experiența multor persoane care au luptat cu insomnia arată că, în astfel de situații, cel mai bun lucru de făcut este o lectură liniștitoare cu un conținut reconfortant.

Somn ușor!

Dr. Valentin Nădașan este directorul Departamentului Sănătate și Temperanță al Conferinței Transilvania de Sud.

Urmarea lui Hristos în viața de zi cu zi

Conferința creștină pentru rezolvarea problemelor copiilor abandonați și reducerea avorturilor

Viorel Dima

„Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, – îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul și-i voi tămădui țara” (2 Cronici 7,14).

Joi și vineri, 15-16 iunie a.c., la Palatul Parlamentului, s-a desfășurat conferința cu tema: „Urmarea lui Hristos în viața de zi cu zi”, organizată de Organizația Creștin-Umanitară World Vision. La conferință au luat parte peste o mie de persoane, reprezentând toate bisericile creștine. Nu au fost invitate cultele necreștine și nici politicienii, deoarece s-a dorit ca problemele să fie abordate într-un spirit creștin, de către persoane care au o viziune creștină asupra chestiunilor în discuție, astfel încât Cuvântul lui Dumnezeu să fie cheia atât pentru stabilirea cauzelor, cât și pentru aprecierea soluțiilor care pot fi recomandate pentru rezolvarea crizei prin care trece țara noastră cu privire la nevoile copiilor.

Scopul declarat al conferinței a constat în „motivarea și încurajarea credincioșilor din bisericile creștine din România, în vederea identificării și recunoașterii acelor păcate și piedici care ne abat de la urmarea zilnică a lui Hristos și care au condus la milioane de prunci uciși în pânțele mamei lor și la 100.000 de copii abandonați în orfelinate sau pe străzi, și chemarea la rugăciune pentru ca Dumnezeu să ajute poporul român să părăsească aceste păcate”.

Faptul că în ultimii zece ani au fost efectuate aproximativ unsprezece milioane de avorturi și peste o sută de mii de copii au fost abandonați de familiile lor reprezintă simptome alarmante ale maladii care a cuprins națiunea noastră. De aceea, nu numai că strigătul de alarmă nu trebuie să întârzie, dar ceva trebuie făcut cât de rapid pentru ca valul nimitor al păcatului să fie stăvilit și urgia să fie cât mai mult posibil redusă.

Motoul conferinței a fost textul din 2 Cronici 7,14, pe care l-am așezat și ca moto al acestui articol.

Predici evanghelice consistente au dat tonul dezbaterilor din cadrul conferinței, prin teme cum ar fi: „Prezența lui Hristos în viața noastră” (Mitropolitul Daniel), „Să-L înălțăm pe Hristos ca Domn” (pastorul baptist Vasile Taloș).

Pe secțiuni, s-a încercat identificarea păcatelor și piedicilor care îi abat pe credincioșii creștini de la urmarea zilnică a lui Hristos în domeniul: 1. familiei, 2. comuni-

Cel mai important și imperios necesar rol pe care și-l pot asuma bisericile este de a-și consolida credincioșii în așa fel încât astfel de cazuri să fie cât mai reduse, în primul rând în cadrul fiecărei biserici.

tății locale, 3. culturii, educației și sănătății, 4. administrației, politicii și justiției, 5. economic. S-a încercat, de asemenea, să se înțeleagă rolul pe care bisericile îl pot avea în: 1. menținerea unei relații sănătoase între soț și soție pentru întărirea familiei creștine, rezolvarea situațiilor de criză și prevenirea abandonului copilului, 2. refacerea spiritului creștin comunitar, 3. formarea viziunii asupra lumii și vieții în școli și influențarea cadrelor medicale pentru stoparea uciderii pruncilor nenăscuți, 4. apărarea drepturilor „văduvei și orfanului” și a celor nedreptățiți, 5. promovarea unei etici creștine a muncii și încurajarea credin-

cioșilor la milostenie pentru ajutorarea celor în nevoie.

În referatul pe care l-am prezentat, am susținut că, pentru eliminarea violenței, abuzurilor, maltratării copiilor, precum și a avorturilor, bisericile pot interveni pe lângă forurile în drept să soluționeze cazurile apărute, să determine votarea unor legi care să asigure respectarea drepturilor omului și stoparea practicilor antisociale și necreștine și să asigure consilierea necesară responsabililor cu atribuții în domeniu. Am subliniat însă faptul că cel mai important și imperios necesar rol pe care și-l pot asuma bisericile este de a-și consolida credincioșii în așa fel, încât astfel de cazuri să fie cât mai reduse, în primul rând în cadrul fiecărei biserici. Apoi, bisericile să fie cât mai consecvente în aplicarea regulilor și canoanelor bisericești cu privire la acest domeniu, pentru a se stopa păcatul care ucide copiii și să apeleze pe calea rugăciunii la bunul Dumnezeu, care poate să intervină fie ca Salvator

al nostru și al copiilor noștri, fie ca Judecător care poate să ia măsuri de limitare a păcatului. Rolul bisericii în crearea unei mentalități a respectării dreptului persoanelor și grupurilor defavorizate este, de asemenea, foarte important.

În ultima sesiune a conferinței au fost prezentate concluziile grupurilor de discuție și a fost citit mesajul conferinței. Acest mesaj poate fi numit, mai degrabă, un apel către toți cei ce se consideră creștini, indiferent de statutul lor social. Din acesta redăm ultima parte:

„Veniți cu toții să ne mărturisim păcatul înaintea Domnului, ca să dobândim iertare și vindecare! Să-I zicem Domnului nostru:

Noi, părinții, ne mărturisim vina de a nu mai fi oferit căminul cald și binecuvântat în care să se nască și să crească frumos și curat fiii pe care Dumnezeu a binevoit să ni-i dăruiască! Doamne, Te rugăm, iartă-ne!

Noi, educatorii și profesorii, ne mărturisim vina de a nu fi vegheat îndeajuns asupra sufletelor plâpânde ale copiilor, ci, dimpotrivă, am lăsat de multe ori să fie pângăriți de necredință și de toate celelalte păcate ale noastre. Doamne, Te rugăm, iartă-ne!

Noi, toți acei medici care, în loc să luptăm pentru viață, ne-am făcut slujitori ai morții și unelte ale uciderii pruncilor în pântecele maicilor lor, ne mărturisim marea noastră vină! Doamne, Te rugăm, iartă-ne!

Noi, inginerii și tehnicienii, ne mărturisim vina de a fi silit poporul român să zidească întreprinderi uriașe, cu mult chin și cu multă suferință, iar acum îl silim să le dărâme! Doamne, Te rugăm, iartă-ne!

Noi, jurnaliștii și alți slujitori ai mass-mediei, care ne-am pus inteligența și mijloacele tehnice în slujba imoralității și a hulei împotriva lui Dumnezeu, ne mărturisim vina de a fi oferit vrăjmașului lui Dumnezeu mijlocul cel mai puternic de otrăvire a sufletului neamului. Doamne, Te rugăm, iartă-ne!

Noi, politicienii, ne mărturisim vina de a ne fi lăsat atrași de duhul concurenței pătimașe, de mirajul puterii și al încrederii în ajutorul de la oameni și de a fi socotit lucrurile pământești mai presus de ascultarea de Dumnezeu. Doamne, Te rugăm, iartă-ne!

Noi, oamenii de știință și filozofii, ne mărturisim îngâmfarea vinovată de a fi slujit științei celei fără Dumnezeu, o știință mincinoasă și slujitoare a morții. Doamne, Te rugăm, iartă-ne!

Noi, slujitorii bisericilor, știind bine că judecata va începe de la casa lui Dumnezeu, ne mărturisim vina comodității și a compromisului cu lumea, a trecerii nepăsătoare pe lângă frații noștri cei grav răniți de tâlharii păcatelor de moarte, a nejerfelnicei noastre în slujirea Evangheliei

Cu umilință și cu încredere tare, aducem înaintea Domnului această mărturisire a păcatelor noastre.

și chiar a zăbăvniciei în a face să răsunе acest strigăt de alarmă pentru mântuirea poporului nostru și a țării noastre. Ne mărturisim vina de a fi lucrat mai mult pentru noi decât pentru Tine, pentru Evanghelia Ta și pentru poporul Tău! Ne mărturisim vina de a fi luptat mai degrabă unii împotriva altora decât împotriva diavolului, a păcatului și a morții! Doamne, Te rugăm, iartă-ne!

Conferința creștină pentru rezolvarea problemelor copiilor abandonati și reducerea avorturilor, cu toții, mari și mici, cu umilință și cu încredere tare, aducem înaintea Domnului această mărturisire a păcatelor noastre. Și-L rugăm să ne ajute să le lepădăm pentru totdeauna, slujindu-I Lui în deplină curăție a inimii și în smerită unitate și conlucrare întreolaltă.

Așa să ne ajute Dumnezeu!”

Viorel Dima este directorul Departamentului Libertate Religioasă la uniune.

A spune adevărul / Urmare din pagina 13

și despre subiecte legate de aceasta (deși nu cunoșteam conținutul exact al programului). Le-am semnalat caracterul educativ al seriei de programe atât lui Peter, cât și lui Maggie, sperând să-i trezească interesul lui Maggie, pentru că ea fusese profesoară. Desigur, planul meu era ca ei să urmărească episodul despre SIDA. Câteva zile mai târziu, în timpul unei vizite la cabinet, pe care o programasem pentru examene de rutină în urma tratamentului, Peter mi-a spus că au urmărit programele educaționale, inclusiv pe cel despre SIDA. Încercând să am un ton absolut normal, l-am invitat: „Spuneți-mi mai mult despre el”. În timp ce el vorbea, o priveam atent pe Maggie, pentru că mă interesa mai mult reacția ei. În urma aceluiași program, în mintea lui Peter rămăsese ideea că oricine primise recent transfuzii de sânge trebuia să facă testul pentru HIV. A trebuit, într-adevăr, să-mi stăpânesc instinctele puternice ca să o întreb degajat pe Maggie ce crede ea despre această idee. Inițiativa trebuia să vină de la ei. Când am adus vorba despre scrisoarea de la Crucea Roșie, la început ei au ezitat în ce privește mersul lui Peter la laborator. Le-am amintit faptul că, pentru liniștea lor sufletească, era bine să afle că rezultatele sunt negative. Lui Maggie i-a plăcut această idee. Iar atunci când binele nepoților a ajuns în centrul atenției, s-a încălzit și Peter la sugestia de a face testul. Cel puțin primul obstacol fusese trecut cu bine. Mai multe discuții și mai multe îmboldiri din partea mea de a învăța despre SIDA, între data primelor analize ale lui Peter și primirea rezultatului final de la laborator, au produs în cele din urmă schimbări în atitudinea lui Maggie față de boala aceasta și față de cei afectați de ea. La sfârșit, Peter a fost depistat HIV pozitiv. Au avut loc schimbări grele pentru toți cei implicați. În concluzie: lui Peter i s-a spus adevărul despre starea lui, deși pe o cale ocolită.

3 În timp ce Jeannie mă privea insistent, așteptând să-i răspund la întrebarea: „Cum se simte Joe?”, am mers lângă ea și i-am luat mâinile în mâinile mele. M-am întors către asistenta care stătea alături și am rugat-o: „Clara, vrei să o chemi pe Jolene să intre?” Nu i-am spus nici un cuvânt lui Jeannie: doar fața mea exprima durerea și simpatia pe care le simțeam. Jolene a intrat în salon și a venit lângă mama ei, plângând în timp ce și-a întins mâinile să o îmbrățișeze. Jeannie a repetat întrebarea: „Cum se simte tata?” Jolene n-a spus nimic, dar plângea necontrolat. În momentul acela am știut că Jeannie a aflat adevărul despre moartea soțului ei fără să i-l spun eu. Cererea lui Jolene ca să nu-i spun mamei ei a fost de asemenea onorată. În providența lui Dumnezeu, chiar și tăcerea mea a lăsat ca adevărul să fie „spus”.

4 Vezi și Brevard Childs, „The Decalogue”, *Exodus, A Commentary* (London: SCM Press, 1974), pag. 425.

5 Vezi *Cobbs v. Grant*, California Supreme Court, 1972.

6 Ellen G. White, *Divina vindecare*, ed. 1997, pag. 230

John Wong este profesor de etică medicală la Universitatea Loma Linda, Loma Linda, California.

Adunarea pastorilor pensionari.

Între 17 și 20 august a.c., pastorii pensionari din țara noastră, împreună cu soțiile lor și cu urmașele celor care nu mai sunt printre noi, sunt invitați la Brașov-Stupini, în condiții similare celor de anul trecut. Se contează pe prezența reprezentanților bisericii noastre și se preconizează o adunare spirituală.

Pot participa și foștii elevi/eleve de la Stupini, precum și dintre cei doritori să vină. Aceștia trebuie să se asigure, prin fratele Dumitru Stoica (nr. de tel. 01/637.72.58), până la 15 iulie, că pot fi cazați sau să-și asigure singuri cazarea (în corturi proprii etc.). În raport de numărul acestei categorii de participanți, se va căuta asigurarea hranei contra cost.

Relații suplimentare se pot obține de la fratele Ion Ciucă (nr. de telefon 01/340.11.69).

*Comitetul de organizare
al Asociației Pastorilor Pensionari*

Radio Mondial Adventist (Adventist World Radio – AWR) a început să transmită prin satelit în Europa.

Pe 1/9 iunie a.c., a început serviciul zilnic, non-stop, de radio prin satelit, în rețea digitală stereo, pentru Europa, Africa de Nord și cea mai mare parte din Orientul Mijlociu. Serviciul prin satelit, furnizat de Merlin Communications International, are două scopuri. Într-o perioadă de 24 de ore, 11 ore sunt folosite pentru alimentarea cu programe AWR a unui post de radio concesionat, din Rimavska Sobota, Slovacia, pentru a fi retransmise pe unde scurte către Orientul Mijlociu și Africa. Aceasta va reduce timpul dintre producerea și emiterea programelor, nesiguranța trimiterii lor prin poșta dintr-o țară în alta și taxele poștale internaționale. În restul de 13 ore din cele 24, posturile de radio locale din Europa își retransmit programele de la un post la altul, în limbile și pe rețeaua lor națională.

Zece posturi din România și nouă în Italia sunt primele rețele care au intrat în serviciul prin satelit al AWR în Europa. Postul din Sarajevo, Bosnia, se numără printre cele care pot să retransmită programe. Posturi neadventiste din Republica Cehă retransmit în prezent programul Vocea Speranței

Ofertă de programe transmise prin satelit, pentru anul evanghelistic 2000 – 2001

În cadrul proiectului misionar al bisericii noastre din România, „Exod '01”, avem până la această oră cel puțin două oferte de programe transmise prin satelit:

1. În perioada 7-25 octombrie 2000, la Heilbron, Germania, evangelistul australian Geoff Youlden va prezenta un program de tip seceriș, intitulat „Isus-șansa”. Bisericele locale au posibilitatea să participe la acest program cu o zi decalaj, datorită orei, sau să utilizeze înregistrarea, la un timp mai convenabil.

2. Între 11 noiembrie și 1 decembrie 2000, la Collonge, Franța, liderul de tineret, scriitorul și evangelistul Terry Lenoir va prezenta un program de evanghelizare pentru tineret, de tip semănat, cu titlul „Un pod către viață”. Acest program va fi înregistrat integral de studioul video Media Hope, pentru a fi tradus și editat, și va fi la dispoziția evanghelizărilor pentru tineret.

Toate celelalte programe NET înregistrate se află de asemenea la dispoziție. Bisericele vor putea alege ce se potrivește cel mai bine locului și condițiilor, pentru o lucrare cât mai bună.

Tematica fiecărei seri, orele și zilele de transmisie, precum și parametrii tehnici vor fi comunicați în curând.

Ion Buciuman, secretarul Asociației Pastorale a uniunii

Au fost completate locurile rămase vacante la trei dintre conferințe, în urma alegerilor de la uniune și prin mutare de pastori

Fratele Cătălin Bărbulescu a fost numit director de tineret al Conferinței Muntenia, în locul fratelui Cristian Modan, care a fost ales director de tineret la uniune.

Fratele Ioan Buciuman, recent ales secretar al Asociației Pastorale a uniunii, va continua să asigure conducerea Conferinței Banat, chiar dacă va fi prezent la sediu numai cu ocazia comitetelor mai importante, iar în rest va folosi alte căi de comunicare – telefon sau e-mail. În acest caz, se va impune organizarea anticipată a adunării generale a conferinței, probabil imediat la începutul anului 2001. În perioada rămasă, frații Marius Morar și Pavel Memete vor asigura conducerea departamentelor educație, respectiv libertatea religioasă, în urma plecării fratelui Arpad Kovacs în Conferința Transilvania de Nord și a fratelui Emil Jigău la ADRA în cadrul uniunii.

Fratele Teodor Huțanu, recent ales secretar al uniunii, va conduce în continuare, de la distanță, Conferința Moldova, cu aceeași consecință – organizarea anticipată a adunării generale. Sora Viorica Burlacu a devenit coordonatoarea a Asociației Soților de Pastori în Conferința Moldova, în locul sorei Mihaela Huțanu, care a fost aleasă coordonatoarea Asociației Soților de Pastori la uniune.

Comitetele executive ale conferințelor respective, împreună cu uniunea și în consultare cu Diviziunea Euro-Africa, au luat hotărârile de mai sus în cursul lunii iunie.

Buletinul Președintelui Uniunii, 16 iunie 2000

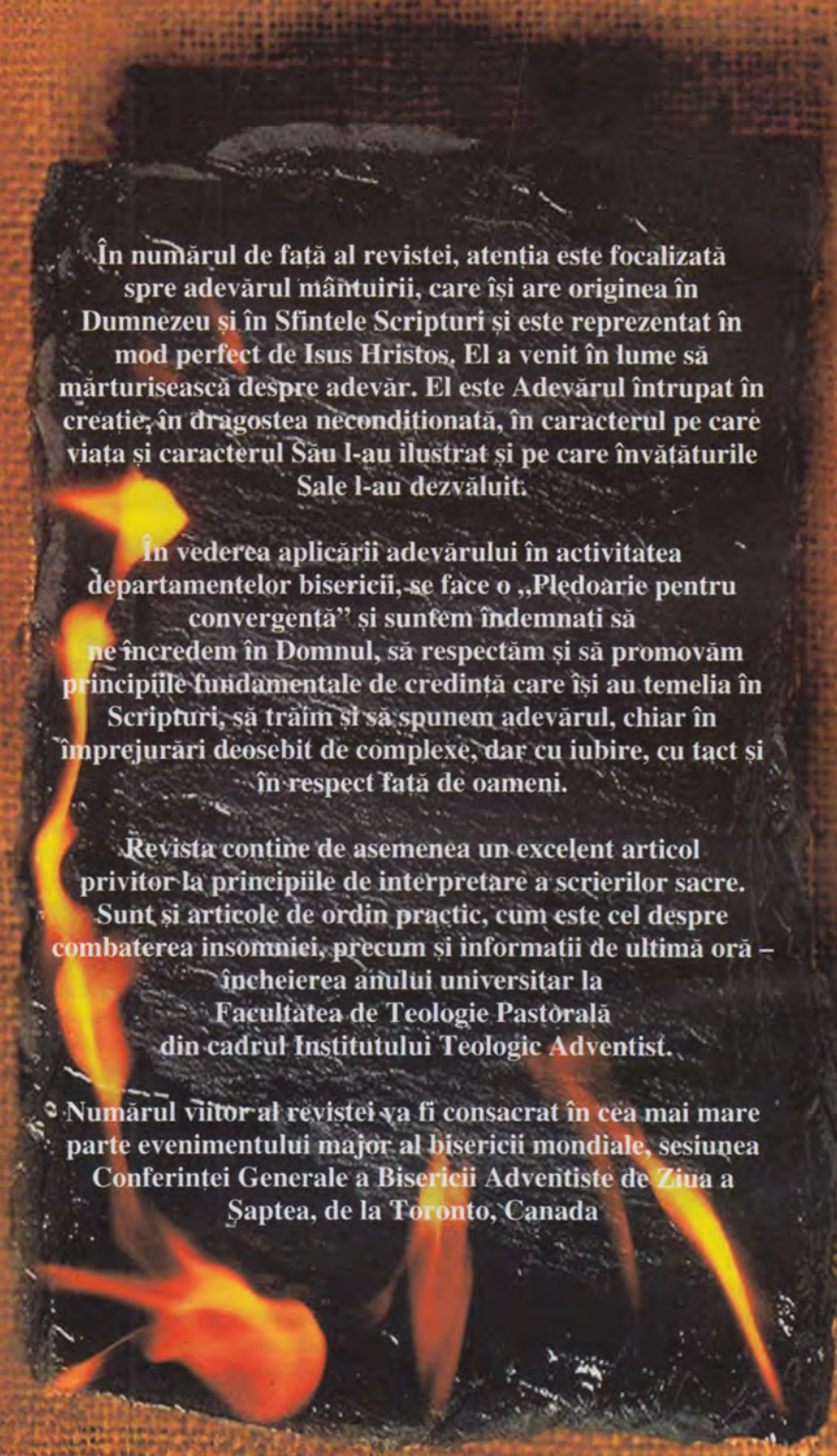
în limba cehă, emis pe rețea. În Europa există peste 40 de posturi adventiste de radio locale.

Acest prim serviciu prin satelit al AWR în Europa transmite programe în 11 limbi și este oferit gratuit posturilor care doresc să le transmită. El există de asemenea pe situl Web al AWR, în RealAudio și în noul format G2, la adresa www.awr.org.

Rețeaua AWR de transmisie prin

satelit în Europa este a doua rețea internațională înființată de AWR. Prima a început în 1998, în cele două Americi, iar astăzi furnizează programe în limba spaniolă pentru mai mult de 40 de posturi adventiste. Un număr aproape egal de posturi neadventiste de limbă spaniolă folosesc aceste programe.

ANN, 6 iunie 2000



În numărul de față al revistei, atenția este focalizată spre adevărul mântuirii, care își are originea în Dumnezeu și în Sfintele Scripturi și este reprezentat în mod perfect de Isus Hristos. El a venit în lume să mărturisească despre adevăr. El este Adevărul întrupat în creație, în dragostea necondiționată, în caracterul pe care viața și caracterul Său l-au ilustrat și pe care învățăturile Sale l-au dezvăluit.

În vederea aplicării adevărului în activitatea departamentelor bisericii, se face o „Pledoarie pentru convergență” și suntem îndemnați să ne încredem în Domnul, să respectăm și să promovăm principiile fundamentale de credință care își au temelia în Scripturi, să trăim și să spunem adevărul, chiar în împrejurări deosebit de complexe, dar cu iubire, cu tact și în respect față de oameni.

Revista conține de asemenea un excelent articol privitor la principiile de interpretare a scrierilor sacre. Sunt și articole de ordin practic, cum este cel despre combaterea insomniei, precum și informații de ultimă oră – încheierea anului universitar la Facultatea de Teologie Pastorală din cadrul Institutului Teologic Adventist.

Numărul viitor al revistei va fi consacrat în cea mai mare parte evenimentului major al bisericii mondiale, sesiunea Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, de la Toronto, Canada